HLASY NÁRODA

VOICES OF THE NATION

MĚSÍČNÍK ČESKÉ MISIE V CHICAGU

No 3/2017 Cena $ 2.50 MARCH 201

Zjevení Panny Marie v Lurdech

Dnes se zastavíme u zjeveí Panny Marie v Lurdech ve Francii. Matka Boží, která se na závěr nazvala „Neposkvrněné početí" se zde osmnáctkrát zjevila Bernadettě Soubirousové, od 11. února do 16. července 1858. Tato zjevení byla uznána biskupem 18. ledna 1862 a zviditelněna svatořečením Bernadetty, která si do hloubky, hrdinsky a bolestně osvojila poselství modlitby a pokání po zbytek života.

Lurdy a jejich starověká historie

Lurdy (francouzsky *Lourdes*) je město ležící na jihu Francie v podhůří Pyrenejí v departementu Hautes - Pyrénées. Dnes jsou jedním z nejdůležitějších římskokatolických poutních míst světa.

Ovšem již 11 století před tím, než se zde zjevila Panna Maria Bernadettě, zasáhla Matka Boží do dějin tehoto místa. Na počátku 8. století byla Evropa ohrožována Araby, jejichž vojska přes Španělsko pronikla až hluboko do Francie. Pak ale roku 732 arabská vojska na hlavu porazil francký král a vojevůdce Karel Martel v bitvě u Poitiers. Arabové prchali přes Pyreneje do Španělska, neustále pronásledováni franckým vojskem. Poměrně malá skupina Saracénů se uchýlila mezi zdi pradávné římské pevnosti stojící na návrší v oblasti dnešních Lurd. Pevnost byla i přes své stáří stále takřka nedobytná a nepodařilo se ji pokořit ani roku 778 franckému králi a pozdějšímu císaři Karelu Velikému.

Když již obléhání končilo s nezdarem, zasáhl biskup z města Puy, který se výpravy také zúčastnil. Odvážně začal se saracénským velitelem Miratem vyjednávat a vedl si při tom tak obratně, že se mu Mirata podařilo nejen obrátit na křesťanskou víru, ale zároveň z něj učinil i velkého obdivovatele Panny Marie. Mirat byl pokřtěn a dokonce se pod jménem Lorus stal i křesťanským rytířem. To jméno se pak přeneslo i na hrad, kterému se začalo říkat Lordum – a francouzsky Lourdes. Později hrad fungoval jako státní vězení a ne nadarmo se mu přezdívalo "Pyrenejská Bastila". V polovině 19. století byly Lurdy malým provinčním městečkem s farním kostelem a žilo zde asi čtyři tisíce obyvatel.

Starobylá pevnost v Lurdech

Bernadetta Soubirousová

Bernadetta se narodila 7. ledna 1844 jako dcera Françoise a Louisy Soubirousových ve mlýně zvaném Boly při řece Gavě poblíž Lurd. Otec byl mlynář, avšak nehospodařil dobře, a tak byl po čase nucen s celou rodinou mlýn opustit a po několika dalších nezdařených pokusech se nakonec docela vzdal mlynářského řemesla. Rodiče byli potom tak chudí, že často neměli prostředky ani na základní živobytí. Otec někdy vypomáhal místnímu pekaři, staral se o koně povozníka Cazenava, často však zůstal docela bez práce. Jeho žena proto také chodila pracovat a hledala obživu, kde se dalo.

Bernadetta byla prvním dítětem, po ní následovalo osm dalších, z nich však na živu zůstaly jen tři. Matka ztratila brzy mléko, a tak si Bernadettu na čas k sobě vzala Marie Aravantová, selka ze sousední obce Bartres, protože právě sama ztratila svoje vlastní dítě. Ta si Bernadettu tak oblíbila, že ji často navštěvovala i později, když už byla nazpět u svých rodičů, a nosívala jí ovoce a pamlsky.

Bernadetta jako dítě nebyla zdravá, často churavěla. V deseti letech letech prodělala navíc choleru, ze které se sice uzdravila, však zhoršilo se její astma, jímž trpěla už dříve.

V bídě a čím dál tím více neutěšených poměrech dívka prožívala své mládí. Přestože její rodina byla více než chudá, byla považována za velmi spořádanou. Na počátku roku 1855 si Marie Aravantová vzala opět Bernadettu na výpomoc do Bartres. Bernadetta zde s velikým zalíbením pásla

Bernadetta Soubirousová v době zjevení

její ovce, někdy šla i do školy a na katechismus, ale ničemu se nenaučila, protože učení jí nešlo do hlavy.

Marie Aravantová o ní řekla: "Byla vždy veselá a usměvavá. Nestěžovala si na nic a na nikoho, každého poslechla a neodmlouvala. Nikdy jsme s ní neměli žádné starosti. Co se jí dalo, to si vzala a byla s tím spokojena. Její manžel jen k tomu dodal: "Ztráceli jsme však odvahu, když jsme ji měli učit katechismu a modlitbám. S výjimkou Otčenáše a Zdrávasu si totiž nedokázala nic zapamatovat."

V lednu 1858 se vrátila do Lurd, a to hlavně proto, aby se připravovala k prvnímu svatému přijímání, a konečně mohla chodit řádně do školy. Měla tehdy čtrnáct let, ale pro její drobnou a křehkou postavu by jí byl každý hádal jedenáct. Bez ustání ji trápilo astma, ale nikdy si nepostěžovala; to ostatně Soubirousové neměli ve zvyku a nestěžovali si ani teď, když byli docela chudí. Svou naprostou bídu přijímali pokorně jako úděl seslaný od Boha, a tak každého večera poklekali ke společné modlitbě v hluboké důvěře v jeho Prozřetelnost. V době zjevení žila rodina v jedné vlhké studené místnosti 3 × 4 metry, v bývalém vězení, které obec předtím zrušila jako zdravotně závadné.

Pokračování na str. 20

Obrázek na titulní straně:
Panna Maria a Bernadetta v Lurdech

Ave, ave, ave, Maria...

Tam kde nyní hlaholí tisíců zpěv, kdys děvčátko spatřilo nebeský zjev...

Viděl jsem město svaté, Jeruzalém nový,
jak sestupuje z nebe od Boha.
Mé srdce překypuje blaženými slovy.
Květy se objevily v naší zemi,
je slyšet hlas hrdličky.

Povstaň, moje přítelkyně,
ty jsi slávou Jeruzaléma,
ty jsi radost Izraele.
Všechna jsi krásná,
šťastná a hodná veškeré chvály,
neboť jsi panenskou nohou
potřela hadovu hlavu.

* * *

„Jsem Neposkvrněné Početí!"

Modli se za hříšníky!
Máš růženec? Použij ho.
Opakuj hlasitě: Pokání, pokání, pokání!
Běž a polib zemi za hříšníky.
Napij se a umyj z pramene
a jez trávu, která tam je.

Bože, jenž jsi Neposkvrněným Početím
Panny Marie připravil svému Synu
důstojný příbytek, oslavujeme
Zjevení této Panny a pokorně tě prosíme,
abychom dosáhli spásy a zdraví duše i těla.
Skrze Krista, našeho Pána. Amen.

www.lumendelumine.cz

* * *

**Budiž pozdravena nejčistší Panno Maria,
která jsi se zjevila osmnáctkrát v Lurdské jeskyni,
ozářená světlem, něhou a krásou.
Pokornému dítěti nevinnému,
které celé vzrušené na Tebe patřilo, jsi řekla:
"Já jsem Neposkvrněné Početí."
Budiž pozdravena pro své velké milosti a dary,
které jsi nepřestala udílet na tomto posvátném místě. Pro
Tvou Mateřskou lásku Maria, pro velikou slávu, kterou
požíváš ve svaté Církvi, prosíme Tě,
splň naše tužby, které klademe do Tvého náručí,
splň ony naděje na mír, které vzbudilo po celém světě
prohlášení tajemství o Tvém Neposkvrněném početí.
Panno Maria pomoz nám, kteří se k Tobě utíkáme.
Amen.**

farnost-postrelmov.wbs.cz

Matko Boží, která konáš divy,
velikými zázraky navracíš lidem zdraví
a vyplňuješ prosby tisíců, kteří Tě vzývají,
vypros mi u Svého Božského Syna
vyslyšení mé prosby, kterou Ti zde předkládám...
V plné důvěře ve Tvou mocnou přímluvu
volám k Tobě, Pomocnice křesťanů,
Potěšení zarmoucených,
Uzdravení nemocných,
slyš mě, dobrá Matko,
a neodpírej mi pomoc v mém utrpení!
Maria, oroduj za mne u Svého Syna,
jemuž buď čest a chvála na věky.
Amen.

www.cvrcek.estranky.cz

LITURGICKÁ ČTENÍ

3. neděle postní - 19. března 2017

1. ČTENÍ - Ex 17, 3-7

Čtení z druhé knihy Mojžíšovy.

Lid žíznil po vodě a reptal proti Mojžíšovi. Řekli: „Pročpak jsi nás vyvedl z Egypta? Abys zahubil nás, naše děti a náš dobytek žízní?“ Mojžíš volal k Hospodinu: „Co mám dělat s tímto lidem? Ještě trochu a ukamenují mě!“ Hospodin řekl Mojžíšovi: „Vyjdi před lid v doprovodu několika starců z Izraele, vezmi si do ruky hůl, kterou jsi udeřil do Nilu, a jdi! Hle, já tam budu stát před tebou na Chorebu, udeříš do skály, vytryskne z ní voda a lid se napije.“ Mojžíš tak udělal před očima izraelských starců. Nazval pak jméno toho místa Massa a Meriba kvůli hádce izraelských synů a kvůli tomu, že pokoušeli Hospodina tím, že říkali: „Je Hospodin uprostřed nás, nebo ne?“

2. ČTENÍ - Řím 5, 1-2. 5-8

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Jestliže jsme ospravedlněni na základě víry, žijeme v pokoji s Bohem skrze našeho Pána Ježíše Krista. Skrze něho totiž máme vírou přístup k této milosti a pevně v ní stojíme. Naše chlouba je také v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha. Naděje však neklame, protože Boží láska je nám vylita do srdce skrze Ducha svatého, který nám byl dán. Kristus přece v ten čas, když jsme ještě byli slabí, zemřel za bezbožníky. Vždyť sotva kdo položí život za spravedlivého - možná, že se někdo umřít odhodlá za toho, kdo je mu milý. Ale Bůh dokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus umřel za nás, když jsme byli ještě hříšníky.

EVANGELIUM - Jan 4, 5-42

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš přišel k samařskému městu zvanému Sychar, blízko pole, které kdysi odkázal Jakub svému synu Josefovi. Tam byla Jakubova studna. Ježíš, unavený chůzí, posadil se - tak jak byl - u té studny. Bylo kolem poledne. Tu přišla jedna samařská žena navážit vodu. Ježíš jí řekl: „Dej mi napít.“ - Jeho učedníci totiž odešli do města, aby koupili něco k jídlu. - Samařská žena mu odpověděla: „Jak to? Ty, Žid, žádáš o napití mne, Samaritánku?“ Židé se totiž se Samaritány nestýkají. Ježíš jí na to řekl: „Kdybys znala Boží dar a věděla, kdo ti říká: ‚Dej mi napít,‘ spíše bys ty poprosila jeho, aby ti dal živou vodu.“ Žena mu namítla: „Pane, vždyť ani nemáš vědro, a studna je hluboká. Odkud tedy chceš vzít tu živou vodu? Jsi snad větší než náš praotec Jakub, který nám dal tuto studnu a sám z ní pil i jeho synové a jeho stáda?“ Ježíš jí odpověděl: „Každý, kdo se napije této vody, bude zase žíznit. Kdo se však napije vody, kterou mu dám já, nebude žíznit navěky, ale voda, kterou mu dám já, stane se v něm pramenem vody tryskající do života věčného.“ Žena mu řekla: „Pane, dej mi tu vodu, abych už nikdy neměla žízeň a nemusela sem chodit čerpat.“ Ježíš jí řekl: „Jdi, zavolej svého muže a zase přijď sem.“ Žena mu odpověděla: „Nemám muže.“ Ježíš jí na to řekl: „Správně jsi odpověděla: ‚Nemám muže;‘ pět mužů už jsi měla, a ten, kterého máš teď, není tvůj muž. To jsi mluvila pravdu.“ Žena mu řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok. Naši předkové uctívali Boha tady na té hoře, a vy říkáte: ‚Jen v Jeruzalémě je to místo, kde se má Bůh uctívat.‘“ Ježíš jí odpověděl: „Věř mi, ženo, nastává hodina, kdy nebudete uctívat Otce ani na této hoře, ani v Jeruzalémě. Vy uctíváte, co neznáte, my uctíváme, co známe, protože spása je ze Židů. Ale nastává hodina - ano, už je tady - kdy opravdoví Boží ctitelé budou Otce uctívat v duchu a v pravdě. Vždyť Otec si vyžaduje takové své ctitele. Bůh je duch, a kdo ho uctívají, mají ho uctívat v duchu a v pravdě.“ Žena mu řekla: „Vím, že má přijít Mesiáš, nazvaný Kristus. Ten, až přijde, oznámí nám všechno.“ Na to jí řekl Ježíš: „Já jsem to, který s tebou mluvím.“ Právě tehdy se vrátili jeho učedníci a divili se, že mluví se ženou. Přesto však se nikdo nezeptal: „Co jí chceš?“ nebo „Proč s ní mluvíš?“ Žena tam nechala svůj džbán, odešla do města a řekla lidem: „Pojďte se podívat na člověka, který mi řekl všechno, co jsem udělala. Snad je to Mesiáš?“ Vyšli tedy z města a šli k němu. Mezitím ho učedníci prosili: „Mistře, najez se!“ On jim však řekl: „Já mám k jídlu pokrm, který vy neznáte.“ Učedníci se mezi sebou ptali: „Přinesl mu někdo něco jíst?“ Ježíš jim řekl: „Mým pokrmem je plnit vůli toho, který mě poslal, a dokonat jeho dílo. Říkáte přece: ‚Ještě čtyři měsíce, a nastanou žně.‘ Hle, říkám vám: Zvedněte oči a podívejte se na pole: jsou už bílá ke žním. Ten, kdo žne, už dostává svou mzdu a shromažďuje úrodu pro věčný život, takže se raduje zároveň rozsévač i žnec. V tom je totiž pravdivé přísloví: ‚Jiný rozsévá a jiný sklízí.‘ Já jsem vás poslal sklízet, na čem jste nepracovali. Jiní pracovali, a vy sklízíte plody jejich práce.“ Mnoho Samaritánů z toho města v něj uvěřilo pro řeč té ženy, která svědčila: „Řekl mi všechno, co jsem udělala.“ Když tedy ti Samaritáni k němu přišli, prosili ho, aby u nich zůstal. Zůstal tam dva dny. A ještě mnohem více jich v něj uvěřilo pro jeho řeč. Té ženě pak říkali: „Věříme už nejen proto, žes nám to pověděla, vždyť sami jsme ho slyšeli a víme, že je to skutečně Spasitel světa.“

4. neděle postní - 26. března 2017

1. ČTENÍ - 1 Sam 16, 1b.6-7.10-13

Čtení z první knihy Samuelovy.

Hospodin řekl Samuelovi: „Naplň svůj roh olejem a jdi! Posílám tě k Jesseovi, Betlémanu, protože jsem si vyhlédl krále mezi jeho syny.“ Když Samuel přišel a spatřil Eliaba, řekl si: „Jistě tenhle je před Hospodinem jeho pomazaný.“ Hospodin však řekl Samuelovi: „Nevšímej si jeho vzhledu ani vysoké postavy, neboť ho vylučuji. Nedívám se totiž jako člověk; člověk soudí podle zdání, Hospodin však vidí do srdce.“ Jesse předvedl před Samuela sedm svých synů, ale Samuel řekl: „Mezi nimi Hospodin nevyvolil nikoho.“ A zeptal se: „Jsou to již všichni chlapci?“ Jesse odpověděl: „Ještě je nejmladší, ten pase stádo.“ Samuel tedy řekl Jesseovi: „Pošli pro něho, neboť nesedneme k jídlu, dokud sem nepřijde.“ Poslal tedy a uvedl ho: byl plavovlasý, s krásnýma očima a milého vzhledu. Tu řekl Hospodin: „Nuže, pomaž ho: to je on.“ Samuel vzal roh s olejem a pomazal ho uprostřed jeho bratrů. Od toho dne i nadále působil s Davidem Hospodinův duch.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Efesanům.

Bratři! Byli jste kdysi tmou, ale teď jste světlem v Pánu. Žijte jako děti světla. Ovoce toho světla totiž záleží ve všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. Zkoumejte, co se líbí Pánu, a nemějte žádnou účast v těch neplodných skutcích tmy; spíše je veřejně odsuzujte. Vždyť člověku je hanba už jen o tom mluvit, co ti lidé potají páchají. Všechno, co se odsoudí, ukáže se v pravém světle. Všechno totiž, na co se vrhne světlo, je potom zřejmé. Proto se říká v Písmu: „Probuď se, spáči, vstaň z mrtvých, a Kristus tě osvítí."

EVANGELIUM - Jan 9,1-9.13-17.34-38

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš uviděl cestou člověka, který byl od narození slepý. Jeho učedníci se ho zeptali: „Mistře, kdo zhřešil: on sám nebo jeho rodiče, že se narodil slepý?" Ježíš odpověděl: „Nezhřešil ani on, ani jeho rodiče, ale mají se na něm zjevit Boží skutky. Musíme konat skutky toho, který mě poslal, dokud je den. Přichází noc, kdy nikdo nebude moci pracovat. Pokud jsem na světě, jsem světlo světa." Po těch slovech plivl na zem, udělal ze sliny bláto, potřel mu tím blátem oči a řekl mu: „Jdi se umýt v rybníku Siloe" - to slovo znamená „Poslaný." Šel tam tedy, umyl se, a když se vrátil, viděl. Sousedé a ti, kteří ho dříve vídali žebrat, se ptali: „Není to ten, který tu sedával a žebral?" Jedni tvrdili: „Je to on." Jiní říkali: „Není, ale je mu podobný." On řekl: „Jsem to já." Ptali se ho tedy: „Jak to, že teď vidíš?" On odpověděl: „Člověk jménem Ježíš udělal bláto, pomazal mi oči a řekl: ‚Jdi k Siloe a umyj se!' Šel jsem tedy, umyl se a vidím." Ptali se ho: „Kde je ten člověk?" Odpověděl: „To nevím." Přivedli toho bývalého slepce k farizeům. Ten den, kdy Ježíš udělal bláto a otevřel mu oči, byla zrovna sobota. Také farizeové se ho znovu vyptávali, jak nabyl zraku. On jim odpověděl: „Přiložil mi na oči bláto, umyl jsem se a vidím." Někteří farizeové říkali: „Ten člověk není od Boha, protože nezachovává sobotu." Jiní ale namítali: „Jak by mohl hříšný člověk dělat taková znamení!" A nemohli se dohodnout. Znovu se tedy zeptali toho slepého: „Co ty o něm říkáš, když ti otevřel oči?" On odpověděl: „Je to prorok." Řekli mu: „V hříších ses celý narodil - a ty nás chceš poučovat?" A vyhnali ho. Ježíš se dověděl, že ho vyhnali; vyhledal ho a řekl mu: „Věříš v Syna člověka?" Odpověděl: „A kdo je to, pane, abych v něho uvěřil?" Ježíš mu řekl: „Viděls ho: je to ten, kdo s tebou mluví." On na to řekl: „Věřím, Pane!" a padl před ním na kolena.

5. neděle postní - 2. dubna 2017

1. ČTENÍ - Ez 37, 12-14

Čtení z knihy proroka Ezechiela.

Toto praví Hospodin Bůh: „Hle, já otevru vaše hroby, vyvedu vás z nich, můj lide, a přivedu vás do izraelské země. Tu poznáte, že já jsem Hospodin, až otevřu vaše hroby a vyvedu vás ven, můj lide! Vdechnu vám svého ducha a ožijete, usídlím vás ve vaší zemi, a tak poznáte, že já, Hospodin, jsem to řekl a vykonal" - praví Hospodin.

2. ČTENÍ - Ef 5, 8-14

Čtení z listu svatého apoštola Pavla Římanům.

Bratři! Ti, kdo žijí svému tělu, nemohou se líbit Bohu. Ale vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. Je-li však ve vás Kristus, tělo je podrobeno smrti kvůli hříchu, ale duch je plný života, protože je ospravedlněn. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás.

EVANGELIUM - Jan 11, 3-7, 17, 20-29, 31-45

Slova svatého evangelia podle Jana.

Byl jeden nemocný, Lazar z Betánie, vesnice, kde bydlela Marie a její sestra Marta. To byla ta Marie, která pomazala Pána olejem a utřela mu nohy svými vlasy. Ten nemocný byl její bratr Lazar. Sestry tedy poslaly k Ježíšovi se vzkazem: „Pane, ten, kterého miluješ, je nemocen." Když to Ježíš uslyšel, řekl: „To není nemoc k smrti, ale k slávě Boží, aby jí byl oslaven Boží Syn." Ježíš měl rád Martu a její sestru i Lazara. Když tedy uslyšel, že je nemocen, zůstal ještě dva dni v místě, kde byl. Potom teprve řekl svým učedníkům: „Pojďme znovu do Judska!" Když Ježíš přišel, shledal, že Lazar je už čtyři dny v hrobě. Když Marta uslyšela, že Ježíš přichází, chvátala mu naproti. Marie zůstala v domě. Marta řekla Ježíšovi: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel. Ale vím i teď, že ať bys žádal Boha o cokoli, Bůh ti to dá." Ježíš jí řekl: „Tvůj bratr vstane." Marta mu odpověděla: „Vím, že vstane při vzkříšení v poslední den." Ježíš jí řekl: „Já jsem vzkříšení a život. Kdo věří ve mne, i kdyby umřel, bude žít a žádný, kdo žije a věří ve mne, neumře navěky. Věříš tomu?" Odpověděla mu: „Ano, Pane, věřím, že ty jsi Mesiáš, Syn Boží, který má přijít na svět." Po těch slovech odešla, zavolala svou sestru Marii stranou a řekla jí: „Mistr je tu a volá tě." Jak to Marie uslyšela, rychle vstala a šla k němu. Když uviděli Židé, kteří byli u Marie v domě a těšili ji, že rychle vstala a vyšla, šli za ní; mysleli si, že jde k hrobu, aby se tam vyplakala. Jakmile Marie došla tam, kde byl Ježíš, a uviděla ho, klesla mu k nohám a řekla mu: „Pane, kdybys tu byl, můj bratr by byl neumřel." Když Ježíš viděl, jak pláče ona a jak pláčou i Židé, kteří přišli zároveň s ní, v duchu byl hluboce dojat, zachvěl se a zeptal se: „Kam jste ho položili?" Odpověděli mu: „Pane, pojď se podívat!" Ježíš zaplakal. Židé říkali: „Hle, jak ho miloval!" Ale někteří z nich řekli: „Copak nemohl ten, který otevřel oči slepému, také dokázat, aby on neumřel?" Ježíš byl znovu hluboce dojat a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: „Odstraňte ten kámen!" Sestra zemřelého Marta mu namítla: „Pane, už zapáchá, vždyť je tam čtvrtý den." Ježíš jí odpověděl: „Řekl jsem ti přece, že budeš-li věřit, uvidíš slávu Boží." Odstranili tedy kámen. Ježíš obrátil oči vzhůru a řekl: „Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já jsem ovšem věděl, že mě vždycky vyslyšíš. Ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem mě, aby uvěřili, že ty jsi mě poslal." Po těch slovech zavolal mocným hlasem: „Lazare, pojď ven!" Mrtvý vyšel, ovázán na nohou i na rukou pruhy plátna a s tváří omotanou šátkem. Ježíš jim nařídil: „Rozvažte ho a nechte odejít!" Mnoho z těch Židů, kteří přišli k Marii a uviděli, co Ježíš vykonal, v něj uvěřilo.

ZPRÁVY Z VLASTI

Zprávy od 1. do 28. února 2017

Politické události

Zeman podepsal protikuřácký zákon, ten možná skončí u Ústavního soudu

Prezident Miloš Zeman podepsal takzvaný protikuřácký zákon. Od 31. května bude platit absolutní zákaz kouření ve vnitřních prostorách restaurací, divadel či kin. Norma možná skončí u Ústavního soudu, napadnout ji chce místopředseda Senátu Jaroslav Kubera (ODS).

Prezident svůj podpis avizoval už v lednu. V minulosti několikrát řekl, že tak učiní kvůli tomu, že je jako kuřák ve střetu zájmu.

Senátor Kubera ČTK řekl, že administrativní záležitosti spojené s podáním ústavního podání, mezi něž řadí i sbírání potřebných senátorských podpisů, bude řešit na nejbližší schůzi horní komory Parlamentu. Schůze začne 8. března.

Norma má zavést také zákaz kouření i na nekrytých částech zastávek hromadné dopravy, užívání elektronických cigaret v nemocnicích, školách či nákupních centrech. Tyto cigarety budou podle ministra zdravotnictví Miloslava Ludvíka (ČSSD) povoleny naopak v kavárnách, barech i restauracích. Výjimku budou mít i vodní dýmky. Kritikům zákazu se nepovedlo prosadit zachování oddělených kuřáckých prostor v restauračních zařízeních.

Zákon zakazuje rovněž prodej cigaret v automatech, nelze-li vyloučit jejich zakoupení osobami mladšími 18 let. Návrh počítá se sankcemi ve formě zákazu činnosti až na dva roky za porušení zákazu prodeje cigaret mimo vybraná místa nebo osobě mladší 18 let, případně za prodej alkoholu podnapilému člověku. Také toto ustanovení bylo předmětem námitek, že hospodští nebudou mít možnost podnapilost zjišťovat.

Podvodné SMS mobilního bankovnictví napadají české uživatele

V Česku a na Slovensku se začaly přes falešné SMS šířit škodlivé programy napadající banky prostřednictvím mobilního bankovnictví. Kyberútočníci přitom použili kód pro platformu Android, který se již koncem ledna v Česku objevil, ale cílem byly finanční domy v Německu. Nově je lokalizovaný a představuje tak hrozbu pro domácí uživatele. V tiskové zprávě to uvedla antivirová firma Eset.

"Na Česko cílí nová vlna škodlivého programu, který se šíří podvodnými zprávami SMS. Podle aktuálních informací se útočníci prozatím zaměřili jen na ČSOB. Dá se však očekávat, že okruh cílových bank se brzy rozšíří," uvedl analytik Esetu Lukáš Štefanko.

V aktuální útočné kampani, která probíhá v Česku a na Slovensku, je tento nebezpečný program šířen pomocí SMS s odkazem na údajnou aktualizaci aplikace Flash Player s názvem "Flash Player 10 Update" a ikonou firmy DHL. Přestože název aplikace útočníci změnili, ikonu zatím nikoli, což při instalaci v českém nebo slovenském prostředí působí podezřele.

Tzv. trojan pro platformu Android je novou variantou již známé rodiny virů, která byla v závěru ledna šířena prostřednictvím falešných SMS zpráv, předstírajících komunikaci České pošty nebo obchodu Alza.cz. Program uživateli při otevření internetového bankovnictví podsune falešnou přihlašovací stránku. Nepozorný uživatel tak nevědomky odešle své přihlašovací údaje podvodníkům a vystaví se hrozbě vykradení účtu.

V ČR loni výrazně ubylo cizinců, kteří byli v zemi nelegálně

Policie loni v Česku chytila 5261 cizinců, kteří byli v zemi nelegálně. Oproti roku 2015 je to o 3302 zadržených cizinců méně. Hlavním důvodem byl pokles tranzitní migrace. Loni už přes Česko do států západní či severní Evropy tolik neputovali uprchlíci v souvislosti s migrační krizí, která vypukla v roce 2015, kdy počet zadržených cizinců v tuzemsku prudce vzrostl. Nejčastěji byli loni v zemi nelegálně občané Ukrajiny, kteří tvořili téměř třetinu zadržených.

Podle ředitele cizinecké policie Milana Majera se statistiky vrátily do stavu před rokem 2015, než vypukla migrační krize. Loni policie při tranzitní migraci chytila 511 cizinců, o rok dříve jich bylo 3294. Nejčastěji šlo o malé skupiny migrantů, kteří jeli mezinárodními vlaky nebo v dodávkách. "Jedním z důvodů je uzavřená dohoda EU s Tureckem, které přestalo pouštět uprchlíky do Evropy," řekl novinářům Majer. Pomohla také další opatření na takzvané balkánské trase, kde některé země postavily ploty.

V ČR bylo loni nelegálně 1567 Ukrajinců, kteří nejčastěji přijedou legálně a pak překračují povolenou dobu pobytu. S výjimkou předloňska jsou na prvním místě dlouhodobě. Po nich následovali občané Ruska, Kuvajtu a Vietnamu. Na pátém místě se umístili Syřané, kteří v roce 2015 kvůli uprchlické krizi patřili mezi nejčastěji zadržené cizince. Zatímco v roce 2015 jich v česku bylo zadrženo 2016, loni 158, což byl pokles o více než 92 procent.

Babiš zůstává v čele ANO, navrhl snížení daní i počtu zákonodárců

Andrej Babiš byl podle předpokladů opět zvolen předsedou hnutí ANO, v tajné volbě získal 195 z 210 možných hlasů. Stejně jako před dvěma lety neměl soupeře. Chce pokračovat v boji proti "netransparentnímu a zkorumpovanému" systému. Cílem hnutí je pro něj vyhrát říjnové sněmovní volby tak, aby v příští vládě mělo zásadní vliv. Babiš také navrhl snížení daní z příjmů u lidí s výdělky do 113.000 Kč měsíčně a rovněž počtu poslanců a senátorů ze současných 281 na 101, což by podle něj "určitě stačilo".

V kandidátském projevu se Babiš označil za soutěživého, náročného, divného a také za "urputné hovado". Je pro něj důležité, aby hnutí po volbách dokázalo znovu vstoupit do vlády. Je prý potřeba udržet kontinuitu. Zároveň si postěžoval na to, že dopad jeho politické dráhy je negativní na jeho ostatní aktivity. Prohlásil, že je neustále napadán a čelí mediálním kampaním. On sám i jeho rodina kvůli tomu jsou pod velkým tlakem.

Babiš by také chtěl snížit počet zákonodárců na 101 ze současných 281 poslanců a senátorů. Česko s ohledem na svou velikost nynější počet členů Parlamentu podle něj nepotřebuje. Menší počet zákonodárců by zajistil větší efektivitu. Omezil by také délku trvání mandátu poslance jen na dvě volební období podobně jako u prezidenta. Oba návrhy by vyžadovaly změnu ústavy. Už po loňských senátních volbách mluvil o úplném zrušení Senátu, nyní k tomu přidal i možnost zrušení některých ministerstev.

V Praze se otevře první škola v Česku s americkou maturitou

V pražských Nuslích se v září otevře první střední škola v Česku, na které budou studenti skládat americkou maturitu. Výuka na American Academy se bude zaměřovat na cizí jazyky a výběr z několika volitelných předmětů. Studenti budou platit sta tisíce korun školné ročně.

Absolventi školy získají stejné vysvědčení, jako by byli v Americe. Pokud se pak budou hlásit na českou vysokou školu, budou si muset nechat americkou maturitu úředně uznat. V případě, že bude posouzena jako rovnocenná s českým vysvědčením, budou muset ještě složit povinnou státní část české maturity.

Nastupující ročník studentů bude platit školné 160.000 korun každý rok. Těm, kteří nastoupí o rok později, se školné zvedne na 240.000 korun ročně. První rok by mohlo nastoupit asi 50 zájemců o studium, podmínkou přijetí bude znalost angličtiny. "Evidujeme desítky zájemců, a to nejen z České republiky, ale také ze sousedního Německa či Rakouska a dokonce i Jižní Ameriky," řekl Kania. Škola chce nabrat zhruba 12 učitelů, z toho polovinu na plný úvazek. V dalším školním roce předpokládá Kania dvojnásobné až trojnásobné zvýšení počtu studentů. Tomu má odpovídat rozšiřování učitelského sboru, který bude od počátku doplněn o externí odborníky z médií, politiky nebo byznysu.

American Academy bude pobočkou Lyndon Institute ve Vermontu, jedné z amerických středních škol, kam Kaniova agentura v minulosti poslala asi dvě desítky českých studentů. "Technicky je to sesterská škola. Bude využívat americké akreditace, kterou má mateřská škola Lyndon Institute," uvedl Kania. Akademie se bude inspirovat americkým a finským reformním způsobem výuky a bude rozdělena do devíti trimestrů.

Škola bude sídlit v budově v Praze 4, kde od radnice získala desetiletý pronájem.

Biskup požehnal velikonoční várce plzeňského piva pro Vatikán

Sládci Plzeňského Prazdroje uvařili slavnostní velikonoční várku ležáku Pilsner Urquell, které požehnal plzeňský biskup Tomáš Holub. Pivem se osvěží představitelé Vatikánu, papežský stolec a část bude pro poutníky, řekl ČTK mluvčí pivovaru Vladimír Jurina. Prazdroj tam letos vyveze 2017 půllitrových lahví Pilsneru Urquell, loni dodal o jednu láhev méně.

Pivo pro Vatikán je podle Holuba i Juriny pro Prazdroj významnou reklamou, zejména proto, že se o akci pravidelně zmiňují italská média. Prodej Pilsneru Urquell v Itálii také díky tomu trvale roste a pohybuje se v desetitisících hektolitrech ročně. To potvrdil také starší obchodní sládek Václav Berka. "Už více než polovinu reprezentuje v Itálii naše čepované pivo. Máme tankovny v Římě a v Miláně," uvedl. Ve Vatikánu se pijí hlavně vína, ale také piva dalších světových výrobců.

Velikonoční várka ležáku má křesťanskou symboliku v tom, že bude zrát postní dobu, která trvá 40 dní před Velikonocemi. První požehnané pivo Pilsner Urquell se poprvé čepovalo v Plzni 11. listopadu 1842

Ze Slovenska

Slovensko chce více dobrovolníků do armády, za kurz jim dá 15 tisíc

Absolventi dobrovolné vojenské služby budou mít na Slovensku otevřenou cestu do řad armády či policie. Proto se jim zvýší odměna za absolvování kurzu na 575 eur (15 500 korun). To je jeden z bodů, který schválila slovenská vláda s cílem zatraktivnit dobrovolnou vojenskou službu.

V rámci této snahy bude rovněž zvýšena odměna pro absolventy dobrovolné vojenské služby ze současných 378 eur (10 200 Kč) na 575 eur (15 500 Kč). Doba výcviku bude zkrácena ze současných 12 na 11 týdnů.

„V projektu dobrovolné vojenské služby chceme dál pokračovat. Další dobrovolní vojáci už budou cvičit za lepších podmínek," řekl slovenský ministr obrany Peter Gajdoš.

Cílem projektu je vytváření armádních záloh. Do pilotního projektu se loni přihlásilo 129 dobrovolníků, ale výcvik ukončilo pouze 22 mužů a devět žen. Slovensko chce ročně vycvičit 150 dobrovolných vojáků.

Povinná vojenská služba byla na Slovensku zrušena v roce 2006. V současnosti má slovenská armáda 13 tisíc profesionálních vojáků.

Na Slovensku odlili zvon pro papeže, při jeho výrobě použili české pivo

Slovenská zvonařská rodina Trvalcových z Žarnovice odlila desetikilogramový zvon určený pro papeže Františka. Při jeho výrobě použili také plzeňské pivo.

Výrobek slovenských zvonařů bude součástí daru papeži u příležitosti Velikonoc. „Je to pro nás velká čest odlévat zvon pro papeže. Zdobí ho reliéf Baziliky svatého Petra ve Vatikánu od akademické malířky Zuzany Komendové," řekl Novinkám Michal Trvalec, který vyrábí zvony společně se svým synem.

Tento papežský zvon poputuje v dubnu přímo do Vatikánu. „Na začátku výroby vzniká šablona, jádro a model. Důležitou součástí výroby je samozřejmě odlévání, čištění, cizelování a výroba srdce zvonu," dodává Trvalec.

Pivo přidávají mistři do speciální hlíněné směsi, která se používá při výrobě formy zvonu především ve fázi zdobení. „Pivo obsahuje škrob a hlína pak dobře lepí a dobře kopíruje reliéfy. Nejlepší zkušenosti mám s plzeňským ležákem. Zvon se pak odlévá při teplotě 1200 stupňů," vysvětluje Trvalec.

Trvalec začal vyrábět zvony v roce 1990. „V okolních státech se zvony vyráběly, tak jsem chtěl, aby i na Slovensku vznikla rodinná dílna. Vyrobili jsme jich už tisícov-

ku, ročně asi dvacet," říká zvonařský mistr. Rodinná firma dodává zvony především na Slovensko, ale i do zahraničí. Jeden je dokonce až ve vzdálené Kanadě.

„Fyzicky i psychicky je výroba zvonů dost náročná. Abych se udržel v kondici, hodně sportuji. Běhám maratón i půlmaratón," vysvětluje tajemství své skvělé kondice Trvalec.

Ekonomika

Pohádka Anděl Páně 2 je komerčně nejúspěšnějším českým filmem

Pohádka Anděl Páně 2 režiséra Jiřího Stracha vydělala na tržbách 127,1 milionu korun, a po deseti týdnech v distribuci se tak stala komerčně nejúspěšnějším českým filmem promítaným v českých kinech. Vyplývá to ze statistik Unie filmových distributorů (UFD). Dosud nejvíce za český film v kinech diváci utratili za Vratné lahve.

Anděl Páně 2 vstoupil do kin loni 30. listopadu. Zájem diváků o pokračování pohádky byl od počátku veliký. První tři po sobě jdoucí víkendy po premiéře její návštěvnost překročila 100.000 diváků a Anděl Páně 2 byl nejnavštěvovanějším snímkem roku 2016 v českých kinech. Počet milionu diváků překonal Strachův film v půlce ledna.

Pohádka Anděl Páně 2 podle UFD na tržbách o 2,5 milionu korun překonala snímek režiséra Jana Svěráka Vratné lahve z roku 2007 s tržbami 124,6 milionu korun. Třetí podle výše tržeb je komedie Ženy v pokušení režiséra Jiřího Vejdělka (2010), která vydělala 124,1 milionu korun.

ČSSD chce bankovní daň, banky i opozice jsou proti

ČSSD oznámila, že půjde do voleb s návrhem na zavedení bankovní daně. Daň, která je myšlena jako odvod z celkových aktiv banky, by se odvíjela od výše aktiv bank. Nejvyšší sazba 0,3 procenta by byla pro banky s aktivy nad 300 miliard korun, nejnižší 0,05 procenta pro banky s aktivy do 50 miliard korun. Podle bank opatření postrádá logiku, je diskriminační a odrazuje od investic.

I ekonomové a pravicoví opoziční politici se shodují, že zavedení daně jen odradí investory a zdraží služby klientům. Nápad s bankovní daní odmítl také ministr financí Andrej Babiš (ANO) a koaliční KDU-ČSL. Podporu při zavádění progresivních daní může ČSSD najít u komunistů.

Premiér Bohuslav Sobotka (ČSSD) upozornil na to, že speciální daň pro banky má 15 zemí Evropské unie, včetně Německa, Francie, Švédska nebo Británie. Speciální daň pro finanční sektor mají podle něj i všechny sousední země Česka. Rozpočet by měl podle propočtů ČSSD získat tímto opatřením 11 miliard korun ročně.

"Stabilní a výkonný bankovní sektor představuje dlouhodobou konkurenční výhodu ČR. Bylo by neprozíravé tuto výhodu a oporu ekonomiky jakkoliv oslabovat." uvedl prezident České bankovní asociace Pavel Kavánek. Podle generálního ředitele Raiffeisenbank Igora Vidy zavedení sektorové daně postrádá logiku, je diskriminační a především snižuje atraktivitu daného sektoru pro budoucí investice.

Banka přeřadí Česko z vyspělých zemí do rozvojových. Neplníme příjem na hlavu

Americká investiční banka JPMorgan přeřadí Česko u indexu státních dluhopisů ze skupiny vyspělých zemí do skupiny rozvojových. Činí tak poté, co se příjem na hlavu v Česku poslední tři roky vytrvale pohybuje pod bankou stanovenou úrovní pro vyspělé země. Upozornil na to server Patria.cz.

Banka JPMorgan k přeřazení hodnocení českých státních dluhopisů do indexu rozvojových zemí přistoupí na konci dubna. Neznamená to ale nic špatného, banka naopak očekává, že tento krok ještě zvýší poptávku po dluhopisech, uvedla agentura Reuters.

„Co se může na první pohled zdát jako nepříjemnost, je ve skutečnosti příznivou zprávou pro české státní dluhopisy," řekl ekonom Komerční banky Marek Dřímal.

„Mnoho světových fondů investuje peníze podle zařazení dluhopisů do různých skupin. V rámci rozvinutých zemí měly české dluhopisy jen velmi malou váhu, poptávka po nich proto nebyla velká. Nyní po přesunu do skupiny rozvíjejících se zemí má Česko váhu mnohem větší, zájem o vládní dluhopisy se proto paradoxně zvýší," dodal Dřímal.

Kurzovní lístek 28. 2. 2017 (střed)

EUR, 1 27,020
Kanada, 1 19,323
USA, 1 25,497

Kultura

Obce přispívají na varhany pro sv. Víta, vybrána je třetina peněz

Sedm desítek českých a moravských obcí se rozhodlo přispět na výrobu nových varhan pro katedrálu sv. Víta na Pražském hradě. Na dotaz ČTK to řekl předseda správní rady nadačního fondu Svatovítské varhany a děkan Metropolitní kapituly u Sv. Víta Ondřej Pávek. Peníze ve veřejné sbírce přibývají a počítá se s tím, že lidé by nový nástroj mohli poprvé slyšet ke konci roku 2019. Z potřebných několika desítek milionů korun je v současnosti vybráno 22,2 milionu korun, asi 29 procent cílové částky.

Obce reagovaly na výzvu, kterou koncem minulého roku adresovali starostům kardinál Dominik Duka a předseda Svazu měst a obcí František Lukl. "Obcí, které buď již přispěly, nebo s nimi jednáme, je nyní 69," řekl ČTK Pávek. Suma, která ve veřejné sbírce přibývá, narostla od prosince o několik milionů korun. Přispívají také firmy, církev ale na počátku sbírky deklarovala, že největší finanční zátěž ponese sama.

Festival Mene Tekel varuje před bezprávím a nesvobodou

Několika výstavami a koncertem v klášteře Panny Marie Sněžné začal další ročník festivalu proti totalitě Mene Tekel. Projekt Cesty víry, cesty ke svobodě zahrnuje několik expozic, které budou v ambitu kláštera přístupné do 9. března. Připomínají pronásledování katolíků v Československu po roce 1948 nebo deportace litevských občanů po anexi Litvy Sovětským svazem v roce 1941.

Festival Mene Tekel chce připomínat historické mezníky Československa i dalších států Evropy s přesahem do částí světa, kde jsou porušována základní lidská práva. Na festivalu spolupracuje také třeba Konfederace politických vězňů.

Zakladatelé festivalu Daniela a Jan Řeřichovi již zahájili sérii výstav v ambitu kláštera na Jungmannově náměstí. První z nich se jmenuje Diktatura versus naděje a věnuje se pronásledování římskokatolické církve v Československu v době komunistické totality. Na výstavě se podílely mnohé archivy a badatelské ústavy. Mapuje šíři perzekuce církve a postižení mocenských nástrojů i konkrétních metod užívaných k likvidaci církevního i duchovního života společnosti, na druhé straně pak způsoby, jak církev těmto tlakům čelila.

Dvě výstavy jsou věnovány životním osudům a mučednické smrti kněží Jana Buly a Václava Drboly. Václav Drbola byl významnou osobností brněnské diecéze. V roce 1951 byl nezákonně odsouzen v inscenovaném soudním procesu a krátce nato popraven. Farář Jan Bula z Rokytnice na Třebíčsku byl o rok později popraven v souvislosti s babickým případem. Po roce 1989 byli oba soudně rehabilitováni a v novém tisíciletí bylo zahájeno jejich beatifikační řízení, po jehož ukončení by měli být prohlášeni za blahoslavené.

Výstava Tváře Cejlu je věnována lidem, kteří byli kvůli svému přesvědčení po roce 1948 perzekvováni, vězněni nebo popraveni totalitním režimem v brněnské věznici na Cejlu 71. Představuje silné příběhy vězňů, mezi nimiž byli básníci a spisovatelé Jan Zahradníček, Václav Renč, Bohumil Robeš či Zdeněk Rotrekl.

Festival Mene Tekel přináší svědectví o protiprávnosti totalitních režimů. Soustřeďuje se zejména na připomínání odkazu obětí nacismu a komunismu. Během festivalového týdne se každoročně uskuteční zhruba 30 různých akcí. Festival se vždy koná v termínu kolem 25. února.

Jeden svět představí 121 dokumentů, hlavním tématem je spolupráce

Celkem 121 dokumentů ze sedmi desítek zemí světa představí letošní festival dokumentárních snímků o lidských právech Jeden svět, který se v Praze uskuteční od 6. do 15. března. Hlavním tématem 19. ročníku přehlídky je spolupráce a sdílení. Snímky ukážou i úskalí života uprchlíků v Evropě či vzestup populistických hnutí ve volbách. Z metropole se akce přesune do dalších 32 měst v Česku a také do Bruselu. Program na tiskové konferenci v Praze představili pořadatelé.

"Téma Umění spolupráce je naše reakce na současný rozdělený svět plný populismu a přiživovaného strachu z neznámého. Filmy ukazují způsoby, jakými se lidé dali dohromady a dělají věci, které zlepšují náš život. Snažíme se klást velký důraz na komunikaci, aby lidé spolu začali mluvit o svých názorech, i když jsou velmi různorodé, aby se snažili sdílet to, co si myslí," řekla ředitelka festivalu Hana Kulhánková. Podle pořadatelů "není spolupráce samozřejmost", ale něco, čemu se lidé mohou učit a v čem se mohou celý život zlepšovat.

Sport

Úspěšné MS biatlonistů táhli Koukalová s Moravcem

Jedno z nejúspěšnějších vystoupení na mistrovství světa mají za sebou čeští biatlonisté. V Hochfilzenu čtyřmi cennými kovy vyrovnali předloňské Kontiolahti a znovu se o to převážně zasloužili Gabriela Koukalová a Ondřej Moravec.

Češi skončili v medailovém pořadí MS třetí. Koukalová se stala mistryní světa ve sprintu, bronz má ze stíhačky a stříbro z vytrvalostního závodu jako Moravec. K tomu přidala čtvrté místo v závodu s hromadným startem, štafeta žen skončila také čtvrtá a Moravec byl pátý ve sprintu i ve stíhacím závodu.

"Máme za sebou nejlepší šampionát," pochvaloval si šéf Českého biatlonového svazu Jiří Hamza. "Upleteli jsme si na sebe bič, veřejnost i média od nás čekají stále víc, nároky jsou stále vyšší. Ale ukázali jsme, že formu vyladit umíme," řekl novinářům.

Spokojený opouštěl areál šampionátu také šéftrenér Ondřej Rybář. "Hodnocení nemůže být jiné než pozitivní. Jsme třetí v pořadí národů na mistrovství a vezeme domů čtyři medaile, což je úžasné. Nemyslím si, že by s tím někdo počítal," řekl.

Tenistky vyhrály nad Španělskem a prošly do semifinále Fed Cupu

České tenistky zvítězily v utkání 1. kola Fed Cupu nad Španělskem 3:2 a postoupily do semifinále. "Jsem rád, že se to povedlo," řekl České televizi kapitán Petr Pála.

Češky zvítězily nad Španělskem potřetí za sebou a mezi čtyři nejlepší celky Fed Cupu se probojovaly podeváté v řadě. V semifinále se utkaj 22. a 23. dubna s Američankami, které budou mít výhodu domácího prostředí. "Mají obrovskou sílu a velké množstv hráček. Mohou hrát Serena a Venus Williamsovy. Je to jeden z favoritů na celkový triumf," podotkl Pála.

Češky útočí na čtvrtý celkový triumf ve Fed Cupu po sobě. Vloni zdolaly ve finále Francii a oslavily zisk páté trofeje za uplynulých šest let. Proti Španělkám týmu chyběla Petra Kvitová, která se zotavuje po operaci ruky, zraněné při přepadení neznámým útočníkem. "Každý zápas jsme hrály pro Petru. Moc nám tu chybí, ale víme, že je silná a vrátí se," řekla Strýcová.

Sáblíková má devátý světový titul na 5000 metrů

Rychlobruslařka Martina Sáblíková se stala podeváté za sebou mistryní světa v závodě na 5000 metrů. Svou dominanci na této trati potvrdila i v korejském Kangnungu, kde zvítězila v nejlepším čase sezony 6:52,38 minuty. Karolína Erbanová byla na kilometru pátá a stejně jako na pětistovce zůstala těsně pod stupni vítězů.

Devětadvacetiletá česká reprezentantka se díky triumfu v dějišti olympijských her 2018 stala nejúspěšnější rychlobruslařkou v historii světových šampionátů na jednotlivých tratích. Ziskem třináctého zlaté medaile trojnásobná olympijská vítězka překonala Nizozemku Ireen Wüstovou a německou legendu Anni Friesingerovou-Postmaovou. Novým rekordem je i devátý triumf v jedné disciplíně, dosavadním maximem bylo osm výher Svena Kramera z Nizozemska na pětce.

Podle České tiskové kanceláře připravila Jana Korečková Olomouc, Česká republika

CÍRKEV DOMA A VE SVĚTĚ

lovenský mučedník komunismu Titus Zeman bude blahořečený

Slovenský salesián Titus Zeman, který zemřel roku 1969 na následky učení a vězení komunistickým režimem, bude blahořečený. Papež rantišek v pondělí 27. února schválil dekret o jeho mučednictví, který estu k beatifikaci otevírá. Podle vicepostulátora procesu Jozefa livoně může být Titus Zeman přímluvcem za nová povolání i za ytrvalost v povolání.

„Je to pro nás všechny obrovský dar, že bude vyzdvižený k úctě oltá- e náš spolubratr, který vyšel z nás, obětoval svůj život, aby doprová- el mladé bratry a jejich povolání," komentoval novou zprávu pro- inciál slovenských salesiánů Jozef Ižold. *„Současně reprezentuje nožství dalších věřících v naší zemi, kteří byli pro svou víru a z lásky duším ochotní v době komunismu podstoupit mnohá rizika a oběti. ro nás bude inspirací, jak čelit výzvám v naší době, jak svědčit o Kri- u až do krajnosti a pomáhat mladým dojít k pravé svobodě."*

Titus Zeman se narodil 4. ledna 1915 ve Vajnorech. Po dlouhodo- ých nemocech a náhlém uzdravení se rozhodl stát knězem, na které- o byl vysvěcen roku 1940. O osm let dříve složil první sliby jako alesián. Po pobytu v Římě studoval na Slovensku chemii a přírodní ědy a později vyučoval v různých salesiánských institutech.

Roku 1946 se postavil proti komunistickému požadavku odstranit říže ze škol, načež byl propuštěn z gymnázia v Trnavě. Po zavření lášterů v roce 1950 se rozhodl zachraňovat mladá duchovní povolání. Dvakrát tajně převedl mladé bohoslovce přes Rakousko do Itálie, aby m umožnil dostudovat teologii a přijmout kněžské svěcení. K útěku a svobodu pomohl Titus i některým diecézním kněžím.

Právě v oblasti povolání může nyní podle vicepostulátora beatifikač- ího procesu Jozefa Slivoně nový světec pomáhat: *„Titus Zeman, který si velmi vážil povolání – věděl, že nejsou lidským výmyslem, ale ocházejí od Pána, a byl ochotný přinést i nejvyšší oběť – bude nyní nebe pomáhat jako patron nových povolání (duchovních povolání i ovolání do manželství) a bude i patronem vytrvalosti v povolání."*

Roku 1951, během třetího přechodu hranic, byl Titus Zeman spolu téměř celou skupinou zatčen a obviněn ze špionáže a velezrady. Pro- urátor pro něj žádal trest smrti. Odsouzen byl k 25 letům vězení a trátě občanských práv. Za zdmi trestnice prožil 13 let, během nichž yl mučený a ponižovaný. V Jáchymově pracoval s radioaktivním ura- em. Roku 1964 byl podmínečně propuštěn na svobodu, ale stále byl ledovaný Státní bezpečností, byly na něm vykonávány i lékařské po- usy. Zemřel 8.ledna 1969 ve Vajnorech na následky mučení a věznění.

Datum blahořečení není dosud stanovené, podle vicepostulátora rocesu by mělo proběhnout v bratislavské arcidiecézi.

vchází Nová charta pracovníků ve zdravotnictví

Papežská rada pro zdravotnictví vydává Novou chartu pracovníků ve dravotnictví. Dokument předkládá základní etická kritéria pro léčbu lověka, jeho příchod na svět i umírání. Charta byla představena na skové konferenci 6. února ve Vatikánu.

Podle římského bioetika a profesora Antonia Gioacchina Spagnola, který se na vzniku dokumentu podílel, má nová charta *„nabídnout co ejjasnější kritéria pro etické problémy, jimž se musí čelit ve světě dravotnictví, a to obecně v harmonii s učením Krista a církve"*.

Podobný dokument publikovala Papežská rada pro zdravotnictví již roce 1994 (česky *Charta pracovníků ve zdravotnictví*). Během ásledujících dvaceti let se však objevila řada nových bioetických otázek i poznatků. Současně se k některým tématům církev závazně vyjádřila. Vyvstala proto potřeba text aktualizovat.

Oproti předchozímu dokumentu bere ten nový v potaz širší okruh lidí ve zdravotnictví: kromě lékařů a zdravotních sester rovněž biology, lékárníky, ale také například autory legislativy.

Text je rozdělen na tři části pojmenované „plodit," „žít" a „umírat". První řeší etické otázky týkající se početí lidského života. Pojednává například o nových technikách vzniku života v laboratoři (klonování, míšení člověka a zvířete apod.), které označuje za morálně nepřípustné, jelikož odporují lidské důstojnosti embrya i početí. Mezi prenatálními diagnostikami, které mohou být v jistých případech morálně přijatelné, dokument odmítá preimplantační genetickou diagnózu, která ospravedlňuje selektivní potrat.

Sekce věnovaná životu opakuje zamítavý postoj církve k potratům. Věnuje se i mnoha dalším tématům, mimo jiné vakcinaci, genové terapii nebo regenerativní medicíně. Vyzývá pracovníky ve zdravotnictví i jejich asociace, aby burcovaly instituce k uznání práva na zdravotní péči pro všechny. Vyzdvihuje také roli klinického etického poradenství, které může pomoci řešit pracovníkům ve zdravotnictví jejich konkrétní morální pochybnosti.

Třetí část se věnuje postoji k nemocnému v terminální fázi života. Rozebírá například institut dříve vyslovených přání, pojednává o výživě a hydrataci nemocného nebo tzv. hluboké sedaci. Pasáž věnovaná důstojnému umírání odmítá jednak eutanázii, na druhé straně i marnou léčbu za každou cenu.

Papežská rada pro zdravotnictví, která dokument vydala, se stala k 1. lednu 2017 součástí širšího vatikánského úřadu Dikasterium pro službu integrálnímu lidskému rozvoji.

Vznikla nová provincie redemptoristů Bratislava – Praha

Dne 13. února vznikla nová provincie Bratislava – Praha Kongregace Nejsvětějšího Vykupitele (redemptoristů). Zároveň tak zanikla samostatná pražská provincie a bratislavská viceprovincie. Řeholníci z obou zemí se zúčastnili kapituly v Bratislavě, jejímž úkolem bylo schválit základní dokumenty nové provincie a zvolit její vedení.

„Redemptoristé následují Vykupitele, nejen nějaký pojem, ale osobu, která je přítomná a koná. On bude ten, kdo bude bdít nad novou provincií Bratislava – Praha." uvedl generální představený kongregace Michael Brehl.

Kapitula zvolila vedení na následující čtyři roky a schválila některé dokumenty provincie: stanovy, pastorační plán, ekonomický plán a plán komunitního života.

Kapituly, která skončila 17. února, se účastnil také koordinátor Konference Európa P. Jacek Zdrzałek a viceprovinciál jednotky Michalovce, která se stala viceprovincií nové provincie. Zastoupena byla i laická společenství, která kongregaci pomáhají při misiích. Probíhajícího setkání se účastnil mj. i generální sekretář ČBK Stanislav Přibyl, též redemptorista.

Kongregaci Nejsvětějšího Vykupitele založil roku 1732 v Neapolském království sv. Alfons z Liguori. Dnes je rozšířená do 77 zemí na čtyřech kontinentech. Jejím posláním je „hlásat evangelium chudým". Redemptoristům byl svěřen dnes nejrozšířenější mariánský obraz – Matka ustavičné pomoci. Mezi členy kongregace patřili i svatý Klement Hofbauer z Tasovic a svatý Jan Nepomuk Neumann z Prachatic.

Podle zpráv České biskupské konference

Jak ze srdce odpustit?

Čtyři kroky odpuštění

Ježíš nás opakovaně vyzývá, abychom odpouštěli. Jenže – jak ze srdce odpustit? Pokládám za důležité pochopit odpuštění správně i po psychologické stránce. Vím o křesťanech, kteří se snaží odpustit, ale uvnitř jsou stále plni hněvu. Mají kvůli tomu výčitky svědomí. Neumí to. Tak rádi by odpustili, ale nedokážou to. Proto cítí novou vinu. Podle mého názoru odpuštění probíhá ve čtyřech krocích, nedokážeme totiž odpustit okamžitě. Než se nám v posledním, čtvrtém kroku, podaří odpustit, musíme nejprve učinit jiné potřebné kroky.

Krok první - připustit si bolest

První krok spočívá v tom, že si připustím bolest. Nesmím urážku ze strany druhého člověka bagatelizovat nebo příliš ukvapeně omlouvat: „Vždyť on to nemyslel tak zle." Je lhostejné, jak to myslel. Bolelo mě to. Nesmím svou bolest opomíjet, ale naopak se na ni důkladně podívám a uvědomím si ji.

Krok druhý - připustit si vztek

Ve druhém kroku si připustím vztek. Vztek je silou k tomu, abych ze sebe vypudil toho, kdo mě urazil. Vytvořím si od něj zdravý odstup. Ponechám-li dýku toho, kdo se mě dotkl, pořád ve své ráně, k odpuštění nedojde – budu jen masochisticky rozdírat vlastní ránu. Vztek ale silou vyráží nůž z rány, aby se následně mohla uzdravit. Nejprve proto potřebuji odstup od toho, kdo mě urazil. A pak se mohu vzchopit. Teprve tehdy dokážu proměnit i svůj vztek v pozitivní sílu: „Nedovolím, aby mě ten urážející člověk ničil. Dokážu žít bez něho. Nepotřebuji jeho uznání. Svou důstojnost mám v sobě. Nejsem závislý na jeho mínění."

Krok třetí - pochopit urážku

Pouze za předpokladu, že si uvědomím tento odstup, mohu přistoupit ke třetímu kroku. Ten spočívá v objektivním pohledu na to, co se v urážce vlastně přihodilo. Jde o to pochopit urážku, urážejícího i sebe jakožto uraženého, a to bez vynášení soudu. Znovu se podívám na to, jak urážka proběhla. Projevil v ní ten druhý pouze svou nespokojenost nebo své zranění? Zranila mě jeho slova, aniž by si toho on byl vědom, tak bolestně jen proto, že znovu otevřela starou ránu? Zdržím se však omlouvání i obviňování. Pouze se pokusím porozumět. Jedině když dokážu pochopit sebe samého, přestanu si vyčítat, že neumím odpouštět nebo že jsem stále ještě tak přecitlivělý.

Krok čtvrtý - osvobození

Teprve po těchto třech krocích může nastoupit čtvrtý – vlastní odpuštění. Znamená to aktivní činnost. Vymaňuji se zpod moci druhého člověka, který mě urazil. Osvobozuji se od negativní energie, která je vinou jeho urážky pořád ještě ve mně. Dokud nedokážu odpustit, pořád mě ještě druhý svazuje. Pořád mi ještě diktuje, jak se cítím. Odpuštěním se osvobozuji z podobných vazeb na druhého. Nechávám ho být, posílám ho pryč. Vůbec to neznamená, že mu okamžitě padnu kolem krku. Je pravděpodobné, že ještě po delší čas si od něj budu muset udržovat odstup, aby se ve mně mohlo prosadit odpuštění a nezůstalo pouhým úkonem vůle, nýbrž mi proniklo skutečně až do srdce.

Zpracováno podle knížky
Anselm Grün, Sedmero skutků milosrdenství,
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství
Převzato z http://www.vira.cz/

Poselství Svatého otce Františka k Postní době 2017

Slovo Boží je dar. Druhý člověk je dar.

Drazí bratři a sestry,

postní doba je novým začátkem a cestou, která vede k bezpečnému cíli: k velikonočnímu zmrtvýchvstání a ke Kristovu vítězství nad smrtí. Toto období se vždy na nás obrací s naléhavou výzvou k obrácení; křesťan je povolán k tomu, aby se vrátil k Bohu *„celým srdcem"* (*Joel* 2,12), neuspokojoval se průměrným životem, ale aby ve svém přátelství s Pánem rostl. Ježíš je věrným přítelem, který nás nikdy neopustí, a přestože hřešíme, trpělivě očekává, že se k němu vrátíme. Tímto očekáváním projevuje svou vůli k odpuštění (srov. *Homilie při mši sv.*, 8. ledna 2016).

Půst je příznivou dobou pro to, aby se zintenzivnil duchovní život prostřednictvím posvátných prostředků, které nám církev nabízí: půst, modlitba a almužna. V základě toho všeho spočívá Boží slovo, k jehož vytrvalejšímu poslechu a meditaci jsme v tomto období zváni. Zvláště bych se chtěl pozastavit u podobenství o boháči a Lazarovi (srov. *Lk* 16,19-21). Nechme se inspirovat touto tak významnou pasáží, jež nám poskytuje klíč k pochopení toho, co máme konat, abychom dosáhli pravého štěstí a věčného života, a povzbuzuje nás k upřímné konverzi.

1. Druhý člověk je darem

Podobenství začíná tím, že představuje dvě hlavní osoby, avšak pouze chuďas je popsán podrobněji: nachází se v zoufalé situaci a nemá sílu se z ní dostat; leží u boháčových dveří a jí drobty, které spadnou z jeho stolu, po celém těle má rány a přicházejí psi, aby mu je lízali (srov. v. 20-21). Je to pochmurný obraz ponížného a pokořeného člověka.

Scéna vyzní ještě dramatičtěji, když vezmeme v úvahu, že chuďas se jmenuje Lazar; jméno plné příslibů, jež doslova znamená *„Bůh pomáhá"*. Nejedná se tedy o anonymní osobu, ale má přesné rysy a představuje se jako jedinec, s nímž se pojí jeho osobní historie. Zatímco pro boháče je jakoby neviditelný, nám se stává blízký a získává svou tvář. A jako takový je darem a neocenitelným bohatstvím. Je to bytost, která je chtěná, milovaná a na niž Bůh pamatuje, i když ve své konkrétní situaci je jako lidský odpadek (srov. *Homilie při mši sv.*, 8. ledna 2016).

Lazar nás učí, že *druhý člověk je darem*. Správný vztah s lidmi spočívá v tom, že s vděčností uznáváme jejich hodnotu. Ani chuďas u boháčových dveří není obtížnou překážkou, ale představuje pro nás apel k obrácení a ke změně života. První výzvou, kterou nám toto podobenství předkládá, je otevřít dveře svého srdce druhému člověku, protože každý člověk je darem, ať už je to náš soused nebo neznámý chudák. Postní doba představuje příhodný čas pro to, abychom otevřeli dveře každému potřebnému a poznali v něm nebo v ní Kristovu tvář. Každý z nás potkává na své cestě někoho takového. Každý život, jenž nám jde naproti, je darem a zaslouží si přijetí, úctu a lásku. Boží slovo nám pomáhá otevřít oči, abychom přijímali život a milovali ho, především když je slabý. Abychom však mohli takto jednat, je potřebné vzít vážně i to, co nám evangelium odhaluje o onom boháčovi.

2. Hřích nás oslepuje

Podobenství je nesmlouvavé ve způsobu, jímž ukazuje rozporuplnou situaci, ve které se nachází boháč (srov. v. 19). Na rozdíl od Lazara je to osoba beze jména a je označen pouze jako „boháč". Jeho hojnost se odráží v šatech, jaké si

obléká, a v jejich v přehnaném přepychu. Šarlat byl totiž velice ceněný, více než stříbro nebo zlato, a proto byl vyhrazen božstvím (srov. *Jer* 10,9) a králům (srov. *Sdc* 8,26). Kment byl zvláštní lněné plátno, které dodávalo oděvu téměř posvátný charakter. Bohatství tohoto člověka je přehnané i proto, že je navyklý každodenně se předvádět: „Každý den pořádal skvělou hostinu" (v. 19). V něm se dramaticky ukazuje porušenost způsobená hříchem, která se uskutečňuje ve třech následujících výrazech: v lásce k penězům, v marnosti a v pýše (srov. *Homilie při mši sv.*, 20. září 2013).

Apoštol Pavel říká, že „kořenem všeho zla je láska k penězům" (*1 Tim* 6,10). Ta je hlavním motivem korupce a zdrojem závisti, hádek a podezírání. Peníze nás nakonec mohou ovládat a stát se tyranským idolem (srov. apoštol. exhort. *Evangelii gaudium*, 55). Místo toho, aby se nám peníze staly nástrojem služby pro konání dobra a vytváření solidarity s druhými, mohou nás i celý svět zotročovat logikou sobectví, jež nenechává prostor lásce a je překážkou pro mír.

Podobenství nám také ukazuje, že boháčova nenasytnost ho vede k marnivosti. Jeho osobnost se realizuje v okázalosti a v tom, že předvádí druhým, co si může dovolit. Okázalost však zakrývá vnitřní prázdnotu. Jeho život je uvězněn ve vnějškovosti a v té nejpovrchnější a nejvíce pomíjející existenční dimenzi (srov. *tamtéž*, 62).

Nejvyšším stupněm morálního úpadku je pýcha. Bohatý člověk se obléká, jako by byl králem, předstírаně se chová, jako by byl nějakým bohem, a zapomíná, že je obyčejným smrtelníkem. Pro člověka zkaženého láskou k bohatství neexistuje nic jiného než jeho „já", a proto lidé kolem něj jsou mimo jeho zorný úhel. Připoutanost k penězům plodí určitý druh slepoty: boháč nevidí hladového chudáka, posetého ranami a vyčerpaného svým ponížením.

Když se díváme na tuto postavu, chápeme, proč evangelium tak ostře odsuzuje lásku k penězům: „Nikdo nemůže sloužit dvěma pánům. Buď jednoho bude zanedbávat, a druhého milovat, anebo se bude prvního držet, a druhým pohrdne. Nemůžete sloužit Bohu i mamonu" (*Mt* 6,24).

3. Slovo je darem

Evangelium o boháči a chudém Lazarovi nám pomáhá, abychom se dobře připravili na blížící se Velikonoce. Liturgie Popeleční středy nás vyzývá, abychom prožili podobnou zkušenost, jakou velice dramatickým způsobem prožívá i ten boháč. Když nám kněz označuje čelo popelem, opakuje slova: „Pamatuj, že jsi prach a v prach se navrátíš". Boháč i chudák umírají a hlavní část podobenství se odehrává na onom světě. Obě postavy najednou objevují, že „nic jsme si přece na svět nepřinesli a nic si z něho také nemůžeme odnést" (*1 Tim* 6,7).

I náš pohled se upírá k onomu světu, kde boháč vede dlouhý rozhovor s Abrahamem, jehož nazývá „otcem" (*Lk* 16,24.27), a tak projevuje svou příslušnost k Božímu lidu. Tento detail ukazuje jeho život v ještě větší rozporuplnosti, protože až dosud nebylo řečeno nic o jeho vztahu s Bohem. Ve skutečnosti neměl Bůh v jeho životě žádné místo a jediným bohem si byl on sám sobě.

Až uprostřed muk onoho světa poznává boháč Lazara a přál by si, aby trochou vody zmírnil jeho bolesti. Skutky, jaké požaduje od Lazara, jsou podobné těm, které měl sám boháč vykonat, ale nikdy je nevykonal. Abraham mu tedy objasňuje: „Ty ses měl dobře už zaživa, Lazar naproti tomu špatně. A nyní se tu on raduje a ty zakoušíš muka" (v. 25). Na onom světě se znovu nastoluje určitá rovnost a bolesti života se vyvažují dobrem.

Podobenství přináší svým pokračováním poselství všem křesťanům. Boháč, jehož bratři ještě žijí, prosí Abrahama, aby k nim poslal Lazara s napomenutím; ale Abraham mu odpovídá: „Mají Mojžíše a Proroky, ať je uposlechnou" (v. 29). A na boháčovu námitku reaguje: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a Proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých" (v. 31).

Tím vystupuje na povrch boháčův pravý problém: kořenem jeho zla je to, že *nenaslouchal Božímu slovu*; to ho dovedlo až tam, že už nemiloval Boha, a tedy pohrdal bližním. Boží slovo je živou silou, schopnou vyvolávat v srdcích lidí konverzi a znovu je nasměrovat na Boha. Zavírat své srdce před darem Boha, který hovoří, má za následek, že se srdce uzavírá daru, jímž je bratr.

Drazí bratři a sestry, postní doba je příhodným časem pro to, abychom se obnovili setkáním s živým Kristem ve slově, ve svátostech a v bližním. Kéž Pán – který během čtyřiceti dní na poušti překonal pokušitelovy nástrahy – nám ukáže cestu, po níž máme jít. Kéž nás vede Duch Svatý, abychom šli po cestě obrácení a znovu objevovali dar Božího slova, abychom byli očištěni od hříchu, který nás oslepuje, a sloužili Kristu přítomnému v potřebných bratřích. Povzbuzuji všechny věřící, aby vyjádřili tuto duchovní obnovu i svou účastí na postních aktivitách, které v různých částech světa pořádá mnoho církevních organizací s cílem posilovat kulturu setkání v jediné lidské rodině. Modleme se jedni za druhé, abychom skrze svou účast na Kristově vítězství dokázali otevírat svoje dveře slabému a chudému. Pak budeme moci v plnosti prožívat velikonoční radost a svědčit o ní.

Ve Vatikánu 18. října 2016
svátek sv. Lukáše, evangelisty

František

Síla větší než sebevražední atentátníci

V posledním červnovém týdnu loňského roku 2016 otřáslo světem více zpráv o sebevražedných útocích členů takzvaného Islámského státu: v turecké Ankaře, v iráckém Bagdádu. Zanechali po sobě kvantum mrtvých, raněných, mnoho prolitých slz i krve – ovoce nesmyslné ničivé nenávisti.

Existuje síla, která dokáže teroristy zastavit? Anebo aspoň obrana, která překazí tyto ničivé útoky? Dobrá zpráva je, že ano, existuje! A důkazem toho je svědectví libanonského kněze o tom, co se stalo u nich v Libanonu nedaleko hranic se Sýrií.

V pondělí 27. června 2016 se tam konalo na podnět biskupa modlitební shromáždění. Sešlo se mnoho lidí, což je známý oblíbený terč sebevražedných útočníků. Také sem přišli čtyři teroristé ze Sýrie a čekali na vhodnou příležitost, aby se odpálili. Avšak lidé si všimli čtyř mladých mužů, kteří se nezúčastňovali modliteb, byli odděleni od ostatních, a tak přivolali policii. Když se policisté blížili, bylo podle pohybů neznámých mužů vidět, že se chtějí odpálit, avšak – nepodařilo se to ani jednomu z nich! Proto začali utíkat směrem do lesa a policisté utíkali za nimi a střílelí. Avšak ani jim zbraně nefungovaly. Kdyby do nich střílelí v blízkosti lidí, dynamity na tělech útočníků by vybuchly a mohly zabít nebo zranit shromážděné lidi. Zajímavé je, že když vešli hlouběji do lesa, policistům začaly zbraně fungovat – tři útočníky zastřelili a jednoho chytili. Takto se žádnému člověku, kromě samotných teroristů, nic nestalo.

V týž den po obědě se pokus o atentát zopakoval. Lidé si znovu všimli dvojice podezřelých mladých mužů postávajících pod sochou sv. Eliáše, čili ještě blíže k nim, muži se s nimi nemodlili. Znovu upozornili policisty. Když se blížili, chtěli se mladíci odpálit, avšak spouštěče jim opět nefungovaly. Policie je odvedla a nikomu z lidí se nic nestalo.

Libanon je maličká země sousedící se Sýrií. V roce 2013, dne 16. června, se slavnostně zasvětila Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Stalo se tak po čtyřicetidenní duchovní přípravě celé země a za přítomnosti všech patriarchů, biskupů, mnoha Bohu zasvěcených osob i představitelů státu v čele s prezidentem republiky (křesťanem) a předsedou vlády (muslimem) a také za účasti nespočetného množství lidu. Od té doby se zasvěcení Libanonu opakuje každý rok ve stejný den. Oni sami je považují za rozhodující historickou událost. Den Zvěstování Páně, 25. březen, přitom Libanon vyhlásil za státní svátek.

Panna Maria Libanonská

Ve Fatimě se Panna Maria zjevila třem maličkým dětem a vyjevila jim Boží vůli, aby se lidé i celé národy zasvětili jejímu Neposkvrněnému Srdci, neboť ono je bezpečným útočištěm před hrozbami zla. Opakovaně rovněž žádala o modlitbu svatého růžence a nazvala jej zbraní mocnější, než jsou atomové bomby.

„Abyste se uchránili všech těchto zel, vyzývám vás, abyste se uchýlili za ochranný val v bezpečném útočišti mého Neposkvrněného Srdce. V těchto dobách však především nutně potřebujete bránit se před hroznými nástrahami mého Protivníka, kterému se podařilo zřídit své panství na zemi. Je to království, které se staví proti Kristu... Mé Neposkvrněné Srdce se stane vaší nejsilnější obranou, ochranným štítem, který vás ochrání před všemi útoky mého Protivníka. Ale dnes zvláště potřebujete útěchy. Na koho se budete moci obrátit v bolestných okamžicích, které vás čekají, až velký odpad dosáhne vrcholu a lidstvo dospěje k vyvrcholení popírání Boha a vzpoury, nepravosti a rozkolu, nenávisti a ničení, zloby a bezbožnosti? V mém Neposkvrněném Srdci se vám dostane útěchy! Proto dnes opakuji každému z vás, co jsem ve Fatimě řekla své dceři, sestře Lucii: »Mé Neposkvrněné Srdce bude tvým útočištěm a bezpečnou cestou, která tě dovede k Bohu.«“ („Modrá kniha“, 7. června 1986)

V jubilejním roce 2000 vyšel dokument církve o Fatimě, který podepsal tehdejší kardinál Ratzinger. V něm se píše: „Tím nejdůležitějším z fatimského poselství je výzva vytvořit sílu modlitby a pokání, která jediná může ušetřit svět od mnoha neštěstí, anebo je aspoň zmírnit.“

Nedávná událost z Libanonu dosvědčuje, že nebe své sliby plní a zasvěcení se Neposkvrněnému Srdci Panny Marie je skutečně bezpečnou ochranou před mocí zla, nenávistí a terorem. Poučíme se?

Z Mariina doba 3/2016
překlad podle Světla 50/2016

Já nechci být zařazená do nějaké neměnné škatulky

Dostala jsem k narozeninám od naší dcery Klárky kromě vlastnoručně uvařeného oběda a vlastnoručně upečeného dortu mezi různými drobnými dárečky i tajemnou obálku s poukazem na „skvělý zážitek", až přijde čas…

Na obálku jsem během pár dní pozapomněla, až v sobotu přišla Klárka:

„Mami, přišel čas na ten poukaz, vyhraď si čas od 16.30 do 20 hodin!"

„Tolik? A co bude? A mám se nějak obléknout? To budu muset takovou dobu konverzovat s někým cizím?" blekotala jsem vyděšeně při představě nějaké kosmetičky, která mi vleze do bytu a bude mě čímsi oplácávat…

Ale Klárka se jen smála:

„To bych ti přece neudělala, vždyť tě dobře znám!"

Přesně v 16.30 vystřelila před dům, v minutě přitáhla obrovskou tašku a zavelela:

„Tak oblékat! A honem!"

Překvapeně jsem zírala na podivný černý „kosmonautský" oblek, který vytahovala z tašky. Už mi to docvaklo: splní se mi můj velký sen, pojedu na motorce!!!

Páni, to byla jízda! Řidič se choval neskutečně pozorně. Začal pěkně pomalu, opatrně klopil zatáčky a trpělivě čekal, až se vzpamatuju z ohromení. Vozil mě nádhernou podzimní krajinou, slunce prosvěcovalo zlaté listí, pak začalo zapadat a zvedaly se večerní mlhy…, duše naplněná krásou mi až po okraj zpívala, pod protivnou přilbou jsem se musela pořád usmívat.

„Můžu trochu přidat?" zněla ohleduplná otázka před dálničním úsekem.

Na mé nesmělé špitnutí, že mám rychlost ráda, to rozbal na neuvěřitelných 230 km/h! Šílené! Úžasné!!

Nakonec jsme už za tmy zaparkovali v Ostravě na Stodol – další pokračování překvapení – před krásnou kavárnou co… Ve svém o pět čísel větším motorkářském oblečku jse tam působila poněkud zvláštně, ale už na mě čekala Klárk s elegantním převlekem za dámu a její poukaz na „skvěl zážitek" pokračoval nad palačinkou a malinami…

Je pěkné, jak se známe i neznáme. Na tom, co známe můžeme stavět a tím, co neznáme, se můžeme necha překvapovat. Spolehlivě mě vytočí jedna věta mého muže:

„Vždyť tě znám už 20 roků!"

Myslí to mile a shovívavě, ale já nechci být zařazená d nějaké neměnné škatulky, chci se neustále v Boží škol života vyvíjet a růst… a takto se chci dívat i na lidi kole sebe – jako na lidi ve vývoji, na cestě, plné nového překvapujícího.

„Hle, činím všechno nové!" říká Boží slovo v kniz Zjevení (Zj 21,5). Na toto slovo jsem myslela, když jse spolu s našimi biřmovanci prosila o dary Ducha svatého, jeho vedení, které je provokující výzvou k tomu, neustále j kupředu, učit se novým věcem, novým pohledům na Boh na svět, lidi kolem sebe i na sebe samé. Poznávat a zárove pokorně připustit, že nikdy neznáme vše a že Duch Bo opravdu neustále tvoří všechno nové – a v tom je obrovsk naděje.

Zpracováno podle knížk
Františka Böhmová, Koukej, mami
kterou vydalo Karmelitánské nakladatelstv
Převzato z http://www.vira.c

Marik Baken

Funeral Services Ltd.

Barbara Marik Baken
Owner Director

In association with
Conboy's Westchester Funeral Home
10501 West Cermak Road
Westchester, Illinois 60154
Other Funeral Home locations available upon request

Direct Line: **773-910-3400**
Chapel: **708-562-5900**
e-mail:
marikbaken@sbcglobal.net
Continuing the Marik Family Tradition of Funeral service

Úmrtní oznámení a vzpomínka

Všem přátelům a známým oznamujeme, že byl Pánem života a smrti povolán na věčnost pan

Jaroslav Sudík

Narodil se 20. února 1924 ve Stašově u Hořovic v Čechách. Do USA přišel v roce 1969 a pracoval jako úředník v Continental Bank v Chicagu. V Americe podporoval krajanské organizace a vlasteneckou činnost. Byl dlouholetým členem České misie a štědrým podporovatelem katolické církve. Po smrti manželky Zdenky 2011 se vrátil zpět do vlasti. Zemřel 28. září 2016 v Kladnu u Prahy.

Mši svatou za spásu jeho duše budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu ve středu 15. března 2017 v 10.00 dopoledne.

Děkujeme všem, kdo si na něho vzpomenou v modlitbě.

Marie Férová, Kladno Česká republika

CZECH CATHOLIC UNION

5349 Dolloff Road
Cleveland, Ohio 44127

Fraternal Life Insurance

Since 1879
1-216-341-0444

Robert L. Cermak, President

Chicago Representatives

Loretta Moravecek
1-708-484-3162

Dolores Jacklin
1-630-968-1292

Srdečně zveme všechny členy na

VÝROČNÍ SCHŮZI ČESKÉ MISIE

Schůze se bude konat
v neděli 19. března 2017
v 1.00 po obědě
v klubu České misie
9415 Rochester Ave.
Brookfield, IL 60513

Bude podána zpráva o činnosti misie za rok 2016.
Finanční zpráva o hospodaření misie za rok 2016.
Uskuteční se volby nové Misijní rady pro rok 2017.
Bude předložen plán činnosti na rok 2017.

Těšíme se na Vaši hojnou účast.

Mons. Dušan Hladík, president
a Rada České misie

Vděčná vzpomínka

11. března 2017 tomu bude již 20 let, co zemřel náš milovaný tatínek, dědeček a pradědeček, pan

Bohuslav Vlach

Bývalý Československý četnický strážmistr

Narodil se 23. října 1911 v Olomouci.
Vyrostl v Kostelci na Hané.

V roce 1937 byl jako mladý četník
nasazen na Podkarpatské Rusi
v boji proti stoupencům Bély Kuna,
který chtěl zničit Československou republiku.
Bohuslav Vlach dostal vyznamenání
za zásluhy v těchto bojích.

Do Spojených států přišel se svou rodinou v roce 1952.

Zde žil 45 let a pracoval v různých restauracích.

Děkujeme všem, kdo si na něho spolu s námi vzpomenou v modlitbě.

Margaret Gatz, dcera
Prof. Mark Gatz, vnuk s rodinou
Matt Gatz, vnuk
Dr. Robert Vlach, syn
s manželkou Dr. Janice Ellen Vlach
Dana Krezel, vnučka s rodinou
Erik Vlach, vnuk s rodinou
Ing. Robert Vlach Jr., vnuk
Thomas Vlach, vnuk

Úmrtní oznámení

Oznamujeme všem přátelům a známým, že 24. ledna 2017 zemřel náš milovaný manžel, tatínek, dědeček, bratr a strýc, pan

Adolf Tesař

Narodil se 18. ledna 1942 v Kladnu v Čechách.
V roce 1953 se jejich rodina přistěhovala do USA.
Po ukončení Morton East High School si otevřel
autodílnu v Berwynu a pracoval zde jako automechanik.
V roce 1976 se oženil s Mariannou Mikeskovou,
žili v Berwynu, Ciceru a Hot Springs, Arkansas.
Poslední rozloučení se konalo 30. ledna, 2017
ve Fairmount-Willow Springs Memorial Park,
kde byl uložen do hrobu vedle svých rodičů a bratra Karla.

Děkujeme všem, kdo se s ním přišli rozloučit, zvláště
jeho přátelům Štěpánu Zelinkovi a rodině, Šimonu Stolaříkovi,
Sáře Rybarczyk, Štěpánu Přikazskému a ostatním.

Marianna Tesařová, manželka
George Tesař, bratr s manželkou Catherine
Jana Fast, s manželem Milanem
a ostatní příbuzní

Vroucí vzpomínka

8. března 2017 tomu bude rok, co zemřela naše milovaná maminka, tchyně a babička paní

Otilie Zolmanová

Narodila se v rodině rolníka a později statkáře
v Doubravce u Plzně 7. září 1911. Do Spojených států
přicestovala 7. dubna 1967 po osmnáctiletém nuceném
odloučení od manžela komunistickým režimem.
Po příjezdu do Chicaga se okamžitě zapojila
do činnosti Sdružení československých exulantů v Chicagu a
Sdružení bývalých politických vězňů komunistického
Československa. Byla dobrou matkou a babičkou
a českou vlastenkou tělem i duší.
Zemřela 8. března 2016 ve věku 104 a půl roku.

Vzpomínkovou mši svatou za ni budeme obětovat v kostele České misie v Brookfieldu v sobotu 11.března 2017.

Děkujeme všem, kdo si na ni s námi vzpomenou v modlitbě.

syn Václav Zolman s manželkou Annou
a vnučkou Nikolkou
snacha Jaroslava Zolmanová
rodina Benčuriková
a další příbuzní v České republice a na Slovensku

Filmový festival Evropských filmů v Chicagu

uvede český snímek

v pátek 10. března 2017 v 8.00 pm
v sobotu 11. března 2017 v 6.15 pm

Gene Siskel Film Center of the School of the Art Institute of Chicago
164 N. State Street Chicago, IL

Obou promítání se zúčastní a po představení bude následovat beseda s jednou z hereček

Jenovéfou Bokovou

Rodinný film je český film mladého slovinského režiséra Olma Omerzu. Natáčel se v létě 2014 v bytě na pražských Vinohradech a také v Thajsku. Jednu z hlavních rolí hraje neherec, v dalších rolích se představí např. Karel Roden či Jenovéfa Boková. Film vznikl v koprodukci České televize, Německa, Slovinska, Francie a Slovenska. Premiéru měl v roce 2015. Film byl oceněn na Mezinárodním filmovém festivalu v Tokiu, na Mezinárodním filmovém festivalu v Lublani a dalších festivalech. Získal Cenu české filmové kritiky pro nejlepší film roku 2016.

Obsah filmu je následující: Manželé se vydají na plavbu oceánem a doma zanechají dvě nedospělé děti, pro něž nepřítomnost rodičů znamená možnost svobody. Zdánlivě bezstarostný život jim naruší až strach, protože rodiče se delší dobu neozývají. Jejich loď se totiž za bouře převrátila a rodinný miláček, pes Otto, se ztratil v oceánu. Návrat rodičů časově koresponduje s tragédií doma. Syn leží v nemocnici, musí mu být transplantována ledvina. V okamžiku vyvrcholení krize rodinu opustíme a ocitneme se na opuštěném ostrově, na němž pes, který přežil ztroskotání lodi, bojuje o přežití, nejen vlastní.

Herečka Jenovéfa Boková (1992) je dcerou aktivisty Johna Boka a malířky a sochařky Jitky Bokové. Její sestra Kristýna Boková - Lišková je také herečkou. Vystudovala hudební Gymnázium Jana Nerudy (hru na housle). Je součástí uskupení Comenius Quartet, na housle hraje v kapele Wunder Bar Band. Hrála ve filmu Občanský průkaz, Hořící keř, Revival a v mnoha dalších.

Srdečně zve Generální konzulát České republiky v Chicagu
a ostatní pořadatelé

Generální konzulát České republiky v Chicagu a Česká misie v Brookfieldu

Vás srdečně zvou na filmové představení

v neděli 12. března 2017 v 1.00 pm

Klub České misie, 9415 Rochester Ave, Brookfield, IL 60513

Promítání se zúčastní a po filmu bude besedovat herečka

Jenovéfa Boková

Občanský průkaz je hořká komedie režiséra Ondřeje Trojana natočená v roce 2010 na motivy stejnojmenné knihy Petra Šabacha a sleduje osudy čtveřice dospívajících mladíků, jejich přátel, lásek a rodičů od okamžiku, kdy v patnácti letech dostanou občanský průkaz, až do chvíle, kdy se v osmnácti snaží uniknout vojně a pokoušejí se získat modrou knížku. Petr, Aleš, Popelka a Míťa dospívají v sedmdesátých letech, v době, kdy vyjít na ulici bez občanského průkazu znamenalo koledovat si o průšvih, a kdy povinná vojenská služba byla pro mnohé tím největším strašákem. Každý po svém i společně se snaží neztratit v totalitním státě zdravý rozum a smysl pro humor, ale také nezadat si s režimem. Prožívají řadu epizod, některé jsou úsměvné s nádechem absurdní grotesky, jiné dramatické a fatální. Občanský průkaz vypráví o tom zvláštním životním období, kdy dětství zvolna přechází v dospělost, a tahle cesta v každé době vede skrz bourání konformismu a rodičovských ideálů, revoltu vůči společnosti, hledání a nalézání sebeúcty. Tehdy stejně jako dnes...

Charismatická mladá herečka s neobvyklým křestním jménem **Jenovéfa Boková** se narodila v roce 1992 a je nejmladší dcerou známého politického aktivisty Johna Boka a malířky a sochařky Jitky Bokové. Její starší sestrou je herečka Kristýna Boková - Lišková a švagrem herec Pavel Liška. Jenovéfa Boková je všestranně umělecky založená - kromě herečky je také houslistkou (je součástí hudebního tělesa Comenius Quartet), k čemuž ji přivedla její sestra Kristýna. Jenovéfa má také kapelu Wunder Bar Band, s níž hraje po klubech alternativní jazz. Její herecká dráha je spojena především s českou sekcí společnosti HBO: nejprve v roce 2010 filmově debutovala v roli Hanky v Občanském průkazu, ve kterém si zahrála i její sestra. Dále na sebe výrazně upozornila v projektu Hořící keř (2013), trojdílném hraném dokumentu o Janu Palachovi režírovaném Agnieszkou Holland v roli rebelující studentky filozofie zasažené odkazem hlavního hrdiny. Objevila se také ve filmech Svatá čtveřice (2012), Láska je láska (2012), nebo ve filmu Alice Nellis Revival (2013) o členech kdysi slavné rockové kapely Smoke. Ve snímku Rodinný film (2015) ztvárnila roli Anny, hrála i ve dvou posledních filmech z roku 2016 Zloději zelených koní a Bezva ženská na krku.

Zjevení Panny Marie v Lurdech

Pokračování ze str. 2

První zjevení 11. února 1858

Toho dne ve čtvrtek 11. února 1858 šly Bernadetta se svou sestrou Toinettou a kamarádkou Jeanne Abadiovou sbírat dříví na veřejný pozemek daleko za obec. Dostaly se až k soutoku mlýnského náhonu Sávy a řeky Gávy. Zde se Bernadetta opozdila. Obě dívky byly již na druhém břehu. Chtěla tedy přebrodit řeku a dohonit je. Zaslechla závan větru. Ohlédla se, ale větve stromů byly klidné. Po chvíli opět pocítila vítr. Všimla si, že ve výklenku Massabiellské jeskyně se rozzářilo ohromující světlo. Uprostřed tohoto jasu se objevila mladá Paní, nevypověditelně krásná, útlá a jemná. Na sobě měla bílé šaty přepásané modrou stuhou. Přes hlavu měla drahocenný široký závoj, který ji zahaloval od hlavy až po paty. Na každé noze měla světležlutou růži. Ruce měla sepjaté k modlitbě a mezi loktem a zápěstím jí visel růženec. Paní se na Bernadettu líbezně usmála, pozdravila ji vztaženou paží, její tvář byla plná nebeské dobroty. Bernadetta byla tak ohromena, že nebyla ničeho schopna. Teprve až se Paní přežehnala, dokázala se pokřižovat i ona. Klekla si a začala se modlit růženec. Také Paní přebírala zrnka na růženci, nehýbala však ústy. Poté ji Paní pokynula, aby k ní přistoupila blíže. Bernadetta se ale neodvážila, a tak Paní zmizela.

Bernadetta se potom ptala obou dívek, zda něco pozorovaly. Ty však neviděly nic. Bernadetta se jim přiznala ke svému zážitku a zavázala je k mlčenlivosti. Sestra Toinetta to však i přes slib oznámila doma matce. Ta označila všechno za výmysl a zakázala Bernadettě chodit do míst u Massabielle.

Druhé zjevení 14. února 1858

Další zjevení se odehrálo za tři dny, 14.února. Po perném přemlouvání, dostala Bernadetta od rodičů souhlas k dalšímu navštívení Massabielle. Šly s ní sestry a spolužačky a další zvědavci celkem asi 20 lidí. Ti však sami nic neviděli, a proto zjevením nevěřili. Díky tomu, čeho pak byli svědky, si však uvědomovali, že stavy, které dívka prožívá, by sama o sobě těžko mohla tak zdařile zinscenovat a zahrát.

U jeskyně se Bernadetta opět spojila s bytostí, kterou označovala slovem "Aquerό" (v překladu "ono" nebo "tamto"). Bernadetta pokropila místo zjevení svěcenou vodou: "Pokud přicházíte od Boha, tak nám to řekněte ... pokud od ďábla, pak zmizte!" Zjevení se usmálo a přistoupilo blíže. Při modlitbě se Bernadetta dostala do hlubokého transu. Kůže na obličeji se jí natáhla tak, že vypadala průsvitně, až vznikal dojem, že z ní vychází záře. K tomu se ještě mírumilovně usmívala. Kamarádka Jana Abadiová o tom později vypověděla: "Připadala nám jako anděl, Myslely jsme, že je mrtvá, dívaly jsme se na ni a plakaly."

Dívky skoulely směrem k Bernadettě těžký kámen, polévaly ji ledovou vodou, ale ona byla v extázi, jako socha, nic neviděla, ani neslyšela. V té chvíli sem přišel z nedalekého mlýna i mlynář Antonín Nicolau se svou matkou. Byl to robustní osmadvacetiletý muž, ale i on byl hluboce dojat, svůj zážitek vylíčil takto: "Bernadetta byla na kolenou, bledá, oči zeširoka rozevřené a upřené k výklenku, ruce sepjaté, růženec mezi prsty; z obou očí ji tekly slzy, usmívala se a její tvář byla krásnější než všechny, než jsem dosud viděl." Mlynář Nicolau po delší námaze dostal Bernadettu ze skalního výklenku do svého stavení, kde si ji vyzvedla její matka Louisa Soubirousová. Definitivně ji zakázala navštěvovat Masabielle.

Třetí zjevení 18. února 1858

Zprávy o lurdských zjeveních se však rychle rozšířily a brzy Bernadetta mohl k jeskyni znovu. Dostala totiž za úkol od bohaté paní Milhetové, aby si nechala na kus papíru napsat jméno záhadné Paní. Ta si totiž myslela, že se jedná o zjevení ducha její nedávno zesnulé kolegyně z křesťanského spolku Mariiných dětí. Vodítkem jí byl oděv, který zjevení mělo na sobě. Ten se totiž shodoval s hábitem tohoto laického společenství. Díky tomu Bernadetta dostala povolení od matky navštívit potřetí Masabielle v doprovodu paní Milhetové a její důvěrnice Antoinetty. Vydaly se tam 18. února 1858 časně zrána. U výklenku zapálily svíčku, klekly si a začaly se modlit. Když se zjevila Paní, kterou opět viděla jen Bernadetta, poprvé promluvila. Nejprve se odmítla podepsat na papír s tím, že to není nutné. Řekla jí ale, že by si přála, aby sem docházela následujících patnáct dní, protože by se s ní ráda setkávala. Bernadetta slíbila, že její přání dodrží. Nakonec Paní Bernadettě řekla: *„Nemohu slíbit, že vás udělám šťastnou na tomto světě, ale na onom."*

Zjevení dále pokračují

V pátek **19. února** doprovázelo Bernadettu k jeskyni i několik dalších žen, mezi nimi byla i matka Sourbirousová. Při návratu domů se Bernadetta svěřila, že během zjevení došlo k podivnému jevu - zásahu démona: "Zatímco jsem se modlila, volaly mě hlasy, řeklo by se, že tisíc vzteklých osob. Bylo to strašné. Nejsilnější hlas křičel: „Zachraň se, zachraň se!" Paní však se staženým obočím přísně pohlédla směrem ke Gávě a hlasy umlkly." Démon sem přišel ještě mnohokrát; znepokojoval Bernadettu, ale i mnohé jiné osoby, a několika lidem dokonce způsobil i falešná vidění, která byla jakoby zesměšňující karikaturou mariánských zjevení Bernadettiných.

Při pátém zjevení 20. února Paní naučila Bernadettu modlitbě. Její obsah nikdy nezveřejnila. Vizionářka se ji modlila po celý svůj krátký život. Byla požádána Pannou Marií, aby se modlila za hříšníky.

Na setkání **21. února** přišlo mnoho lidí, mezi nimi i lékař. Do té doby byly doktoru Dozousovi náboženské otázky docela lhostejné; k jeskyni přišel vlastně jen proto, aby si ověřil, že Bernadetta patří k oněm typickým případům nervózy spojené s halucinacemi. Jako vědecky zvídavý muž chtěl Bernadettin stav při vidění co nejdůkladněji prozkoumat a ve jménu vědy

odhalit "všechno to děsivé potěšení patologického mysticismu" jak se později vyjádřil. Jeho svědectví však ve skutečnosti vyznělo docela jinak: "Bernadetta na sebe nedala dlouho čekat... jak došla před jeskyni, poklekla, vyjmula z kapsy růženec a začala se modlit, přebírajíc zrnka. V jejím obličeji se záhy udála proměna, jíž si povšimly všechny osoby, které jí byly nablízku. Zatímco jednou rukou přebírala růženec, v druhé držela zapálenou svíci, která často zhasla vlivem silného průvanu, ale vždycky ji znovu podala k zapálení osobě, která stála nejblíže. Sledoval jsem s velkou pozorností všechny Bernadettiny pohyby a v této chvíli jsem se chtěl přesvědčit o stavu jejího krevního oběhu a jejího dechu. Uchopil jsem jednu její ruku a položil prsty na tepnu. Puls byl klidný, pravidelný, dýchání snadné: nic nenasvědčovalo, že by její organismus byl pod vlivem nadměrného nervového vzrušení. Když jsem pustil její ruku, Bernadetta postoupila poněkud výše do jeskyně. Brzy jsem uviděl, jak její obličej, až dosud nesoucí výraz nejdokonalejší blaženosti, zesmutněl a z očí jí vykanuly dvě slzy. Tato nenadálá proměna mě překvapila: když Bernadetta ukončila své modlitby a ona tajemná bytost zmizela, otázal jsem se jí, co se v ní dělo... Odpověděla mi: Paní se na okamžik na mne přestala dívat a zahleděla se do dálky nade mnou. Pak se podívala znovu na mne, a když jsem se jí zeptala, co ji rozesmutnilo, řekla mi: *„Modlete se za ubohé hříšníky, za svět tolik znepokojovaný. Za obrácení hříšníků budeš líbat zem.*""

Večer po šestém zjevení byla Bernadetta předvolána místním policejním komisařem Dominique Jacometem. Výslech trval celou hodinu. Ani pod pohrůžkou vězení nezískal od ní slib, že se už k jeskyni nevrátí. Komisaři to slíbil její otec, který slib později odvolal.

22. února kněz Pomiana poradil při zpovědi Bernadettě, aby nedbala zákazů četníků a šla znova k Massabielle, protože jí v tom nemůžou bránit.

23. února při sedmém zjevení trvala extáze asi hodinu. Bernadetta se modlila, kála se a při tom lezla po kolenou, líbala zem a klaněla se. Toho dne Bernadetta obdržela od Paní tři tajemství, které však nikomu nesměla svěřit a skutečně si je nakonec vzala do hrobu.

Ten den sem přišel i J. B. Estrade, patřící ke kroužku posměváčků z Café Francais a který se svou sestrou byl ze zvědavosti přítomen Bernadettině výslechu u komisaře Jacometa. Odhodlal se sem jít jen proto, aby vyhověl úpornému naléhání své sestry, která velice toužila spatřit Bernadettu při vidění. Bernadetta i toho dne poklekla na svoje obvyklé místo a začala se modlit. Pan Estrade, její budoucí životopisec a pisatel krásné knihy o lurdských zjeveních, si stoupl těsně vedle ní. Svoje zážitky popsal později ve své knize Zjevení lurdská takto: "Když přebrala v prstech první zrnka růžence, pohlédla tázavě na skálu, projevujíc netrpělivě touhu a očekávání. Náhle, jako by jí pronikla záře, zachvěla se údivem a zdálo se, jako by ožila jiným životem. Její oči zazářily a staly se jiskrnými, serafické úsměvy se objevovaly na jejích rtech, celou její osobou se šířil nepopsatelný půvab. Z těsného vězení těla jako by duše dívenčina toužila stoupat tam vzhůru a něžně jásat. Bernadetta už nebyla Bernadettou! ... byla jednou z vyvolených bytostí v nebeské podobě, jaké nám apoštol velikých vidění představuje u vytržení před trůnem beránkovým. My, muži, kteří jsme tam byli, samovolně, bez rozmýšlení jsme sňaly klobouky a sklonili jsme se jako ty nejpokornější ženy. Hodina rozumování přešla a jako ostatní, kteří byli přítomni této nebeské scéně, pohlíželi jsme z dívky v extázi na skálu a ze skály na dívku. Neviděli jsme nic, neslyšeli jsme nic, ale mohli jsme vidět, sledovat, chápat, hmatat rozmluvu mezi tajemnou Paní a dítkem, jež jsme sledovali očima. Po prvních dojmech, způsobených příchodem Paní, dívka skutečně nabyla vzezření osoby, která naslouchá. Její pohyby, její tvářnost projevovaly všechny změny v řeči. Tu vážná, tu se usmívající, přikyvovala Bernadetta hlavou, nebo se zdálo, že se ptá sama. Když mluvila Paní, zářila štěstím, když jí naopak přednášela své prosby, sklonila se a zesmutněla až k slzám. V určitých chvílích se dalo vypozorovat, že rozhovor je přerušen; tehdy se dítě vracelo k růženci, ale s očima stále upřenýma ke skále. Dalo by se říci, že se bála pohnout panenkami, aby se jí neztratil pohled na zázrak, který pozorovala. Extáze trvala asi hodinu; nakonec dívka došla po kolenou k místu pod šípkovým keřem, který rostl na skále. Tam se sklonila, jako by se klaněla, políbila zem a vrátila se, stále po kolenou, na dřívější místo. Její obličej zazářil posledním záblesk; pak postupně bez otřesu, skoro nepozorovaně vzrušení ustupovalo, sláblo a zmizelo." Dívka se ještě nějakou chvíli modlila, ale od té chvíle jsme měli před sebou jen vlídnou, ale obyčejnou tvář dívenky Soubirousovy. Konečně Bernadetta povstala, vrátila se ke své matce a ztratila se v zástupu.

24. února na osmé zjevení přišlo k jeskyni přišlo asi pět set lidí, nechyběl ani strážmistr D'Angle. Při zjevení nejsvětější Panny se s velkým hlukem prodral až k Bernadettě náčelník četníků a zakřičel na ni: "Co tu děláš, komediantko!" Ona ho však vůbec nevnímala. Chtěl pokračovat, ale zabránilo mu v tom několik přítomných dělníků. Bernadetta se modlila před Pannou Marií a její pohyby naznačovaly pokání. Její tvář byla jako proměněná, což všechny přítomné udivovalo. Pozorně naslouchala pro ostatní neslyšitelným slovům Panny Marie a na konci zjevení se obrátila k přítomným a za neustávajícího pláče a vzlykání třikrát opakovala její slova: *„Pokání, pokání, pokání!"*

25. února deváté zjevení sledovalo třistapadesát lidí. Panna Maria vyzvala Bernadettu, aby se umyla a napila z pramene. Ta byla zmatená - nejprve po čtyřech lezla k řece, pak k potoku, ale Paní ji stále vracela. Bezradná Bernadetta pohlížela na Paní u jeskyně, a ta jí pravila: „Jděte, pojezte byliny, které tam najdete." Dívka uviděla v jeskyni trs trávy. Vythla jej a začala trávu kousat. Pak oběma rukama začala hrabat v zemi až našla malou špinavou kalužˇ. Snažila se z-ní nabrat vodu, i když byla plná listí a bláta. Podařilo se jí to až napočtvrté, poté si pár kapkami svlažila rty a zbytkem si umyla obličej. Po tomto výstupu, který taktéž zahrnoval kajícné prvky, hlavně líbání země, velká část z davu označila zablácenou Bernadettu za blázna a lurdská zjevení za výmysl. Ale již odpoledne část vesničanů u Massabielle zjistilo, že z původní kaluže je slabý potůček. Začali nabírat vodu a rozšiřovat, že má pro místní nemocné zázračné účinky. Dívka toho večera byla bezvýsledně vyslechnuta místním císařským prokurátorem.

26. února se Svatá Panna nezjevila. Bernadetta i početná doprovodná skupina lidí odešli z místa zklamaní. Davy návštěvníků se ale přesvědčily, že z nového pramene začal vytékat vydatný proud čisté vody.

27. února desátého zjevení se zúčastnilo téměř osm set lidí. Bernadetta při své extázi opět pila vodu a konala obvyklé kajícné úkony. Paní jí nařídila: *„Řekneš kněžím, aby zde nechali vystavět kapli, ke*

které ať přicházejí v procesích." Ve stejný den to Bernadetta oznámila panu faráři, děkanu Peyramaleovi. Děkan jí na to odpověděl: "Pokud je to Nejsvětější Panna, ať se dá poznat nějakým zázrakem ... poprosi ji, aby nechala rozkvést růžový keř."

28. února u jedenáctého zjevení bylo přítomno dva tisíce poutníků. Bernadetta znovu žádala faráře o postavení kaple: "Paní chce procesí." Farář jí na to odpověděl: "Jak můžeš, ty lhářko, chtít, abychom té tvé Paní uspořádali procesí?! Řekni jí, ať dá rozkvést růžovému keři na skále, kde se zjevuje. A zeptej se jí, jak se jmenuje. Potom byla Bernadetta opět vyslechnuta, tentokrát soudcem Clémentem Ribesem. Soudce na ni spustil: "Ty darebacko. Hned tě zavřeme, dáme tě do vězení. Musíš přestat chodit k jeskyni. Nechám tě ve vězení umřít." Bernadetta odpověděla klidně soudci: "Nemůžu tam nejít."

1. března byl při zjevení poprvé přítomen i kněz.

2. března se u třináctého zjevení shromáždilo více než 1650 lidí. Krásná Paní přikázala, aby kněží nechali u Massabielle postavit kapli pro poutníky, kteří by sem měli chodit v procesích. Bernadetta po dvou neúspěšných návštěvách místní fary dokázala přes rezervovaný postoj čtyř duchovních sdělit znovu požadavek Matky Boží. Samozřejmě odešla s nepořízenou.

3. března se Svatá Panna nezjevila v obvyklých ranních hodinách, ale až na druhý pokus, mnohem později. Bernadettu opět poslala za farářem se stejným vzkazem. Bernadetta oznámila faráři, že když řekla Paní, aby nechala rozkvést keř a aby udělala zázrak, jen se usmívala a zopakovala, že chce kapli. Farář jí řekl: "Máš peníze na to, aby jsi ji dala postavit?" "Ne." "Já také ne. Řekni Paní, ať ti je dá."

4. března bylo završeno dvoutýdenní zjevování Panny Marie. Podle úředního odhadu bylo přítomno devět tisíc lidí a několik četnických oddílů. O páté ráno tři lékaři z Bordeaux, povolání prefektem, důkladně vyšetřili Bernadettu. Vydali prohlášení, že je zdravá. Policejní komisař Jacomet klečel vedle Bernadetty a napsal úřední hlášení prefektovi. Lidé předpokládali, že při posledním setkání dojde k nějakému zázraku. Avšak Panna Maria ani nevyslovila své jméno, ani nenechala rozkvést keř a tak všichni odcházeli zklamaní. Bernadetta se pak již k jeskyni nevracela, neměla důvod.

Pohled na současné Lurdy

25. března Večer před pětadvacátým březnem dnem cítila Bernadetta uvnitř nutkání, aby dalšího dne opět šla k jeskyni. Doprovázeli ji rodiče a byl zde početný dav lidí, protože byl svátek Zvěstování Panny Marie. Předtucha dívky se naplnila a Paní skutečně přišla. Bernadetta ji na přání faráře znovu pokorně poprosila, aby jí řekla své jméno. Paní složila ruce k modlitbě, potom je rozepjala a opět složila, pozvedla oči k nebi a milým tichým hlasem řekla: ***„Jsem Neposkvrněné Početí."*** Bernadetta těmto slovům vůbec nerozuměla. Neměla ani ponětí o tom, že před čtyřmi roky papež Pius IX. prohlásil dogma o Neposkvrněném početí Panny Marie, a tak pro ni byla tato slova podivná. Cestou k faráři si je stále opakovala, aby je nezapomněla: „Que soy era Immaculada Concepció." Když to faráři Peyramalemu konečně ze sebe vychrlila, oněměl úžasem a uvěřil zjevení, protože věděl, že prostá dívka nemohla znát nedávno vyhlášený článek víry.

7. dubna měla Bernadetta 17. zjevení Panny Marie. Když držela během extáze v levé ruce hořící svíčku, ta se naklonila a plamen začal olizovat prsty druhé ruky. Doktor Dozous se podíval na hodinky. Plamen ošlehoval prsty více než 10 minut. Po skončení extáze ji vyšetřil ruce. Nebylo na nich nejmenší známky po spálenině. Došlo k prvnímu úřednímu sčítání lidí, kteří přišli k Massabielle za účelem pozorování lurdských zjevení. Oficiální údaje uvádějí 9060 osob, z toho 4288 z Lurd.

16. července 1858 došlo k poslednímu osmnáctému zjevení. Stejně jako při prvním, při něm nebyla pronesena žádná slova. Bernadetta poto vypodělě, že Paní byla krásnější než kdykoliv předtím.

Lurdy poutním místem

V červenci roku 1858 biskup Laurence z Tarbes ustanovil vyšetřující komisi. Za necelé čtyři roky nato - **18. ledna 1862,** na základě šetření této komise vydal biskup pastýřský list, kterým zjevení v Lurdech církevně uznal: "Soudíme, že Neposkvrněná Marie, Matka Boží, se skutečně zjevila Bernadettě Soubirousové 11. února 1858 a v následujících dnech, celkem osmnáctkrát, v jeskyni Massabielle u města Lurd; že toto zjevení vykazuje všechny rysy pravosti a že věřící v ně mohou věřit právem a s jistotou."

Od počátku zjevení Panny Marie v Lurdech docházelo v souvislosti s těmito zjeveními k mnoha obrácením a zázračným uzdravením. Lurdy se staly nejznámějším městem země. Bernadetta odpověděla na stovky dotazů věřících i nevěřících, turistů i zvědavců. Trvalo jí poměrně dlouho, než se naučila číst. Spisovná francouzština jí byla cizí, vždyť znala pouze nářeční kraje Biggore, kterým k ní hovořila i Přesvatá Panna. Bernadetta stále zdůrazňovala, že ústřední myšlenkou zjevení je pokání. Sama přinášela, zejména později v klášteře, velké oběti za záchranu hříšníků.

Dne 4. dubna 1864 instalovali do jeskyně sochu Panny Marie, kterou na základě popisu Bernadetty vyhotovil z kararského mramoru sochař Fabich z Lyonu.

Do Lurd začaly ze všech stran přicházet peníze a poblíž jeskyně vyrostlo během několika málo let poutní místo, které nemá na světě obdoby. Rozsáhlý církevní areál, nazvaný příznačně "Notre-Dame" (areál

Naší Paní) leží na levém břehu říčky Gávy. Každodenní bohoslužby začínají v 5 hodin ráno a poté následují jedna za druhou na různých místech až do půlnoci. Zejména v letních měsících přicházejí do Lurd den co den nejen jednotliví poutníci, ale i celá procesí z různých zemí. Vyvrcholením poutní sezóny je "celonárodní pouť," které se koná obvykle v polovině srpna, kdy zvláštní vlaky z celé Francie přivážejí tisíce věřících. Dnes do Lurd přichází ročně asi 5 milionů poutníků. Kromě osobních aut a autobusů sem přijíždí ročně 2000 leteckých speciálů a 720 mimořádných vlaků.

Jádrem celého komplexu je jeskyně Massabielle na břehu řeky. Té vévodí socha Panny Marie osazená ve skalním výklenku. Stěny jeskyně jsou začernalé od věčně hořících svíček a visí na nich berle, které tu zanechali uzdravení nemocní. Poutníci nejrůznějšího věku trpělivě čekají v dlouhé řadě, až se budou moci dotknout skály na níž stála Matka Boží a pak postupují kolem nesmírného množství obrovských votivních svíček ke "studánce," která je nyní překrytá ochranným sklem. Pramen v Lurdech dodnes vydává 122 tisíc litrů vody denně, ta se zachycuje do vodojemu, odkud je vedena k mnoha kohoutkům, kde se jí mohou poutníci napít a naplnit si ji nádoby, které si přinášejí. Voda se také od pramene vede do lázní, kde se ročně vykoupe přes 400 000 poutníků a mnozí nemocní jsou při tom uzdraveni.

Úchvatný světelný průvod před Lurdskými bazilikami každý večer

Na druhém břehu řeky, uprostřed obrovské louky, vyrostl v roce 1988 nový a moderní kostel sv. Bernadetty. Díky jeho architektonickému řešení lze pomocí mobilních stěn vytvořit podle potřeby buď jeden obrovský prostor pro 5 000 věřících, anebo dva sály pro 2 500 osob.

Na skále nad jeskyní se tyčí šedá novogotická bazilika Neposkvrněného početí, která byla postavena v roce 1876 ve stylu staveb ze 13. století. Její vnitřní stěny jsou posety malými mramorovými deskami s děkovnými nápisy za uzdravení.

Pod touto stavbou stojí další bazilika, nazvaná Růžencová s patnácti oltáři zasvěcenými jednotlivým tajemstvím svatého růžence. Ta byla postavena roku 1889 v tzv. románsko-byzantském slohu. Shora k ní vedou působivá podkovovitá schodiště a rampy s arkádami. Obě baziliky tvoří mohutný harmonický celek, před nímž se rozkládá rozlehlé prostranství, na němž má své místo známá socha Panny Marie s korunou na hlavě.

Mezi oběma bazilikami se ještě nachází krypta, která byla vylámána v tvrdé skále, podobně jako dlouhá přístupová chodba k ní. Zde se koná celodenní výstav a adorace Nejsvětější svátosti oltářní.
Tak zde nakonec nestojí jen prostá kaple, jak si přála Panna Maria, ale nad sebou hned trojice nádherných kostelů.

Ale ještě to není všechno. Na velkém nádvoří se pod zemí ještě ukrývá bazilika Pia X. z roku 1958, která pojme až 20 000 věřících. Jde o jednu z největších staveb tohoto druhu na světě.

V areálu nechybí ani křížová cesta, která nad horní bazilikou šplhá až do výše 150 metrů, kde se na Kalvárii vypíná Kristův kříž. Sousoší křížové cesty jsou jsou bronzová v životní velikosti. Jednotlivé skupiny poutníků k soukromé pobožnosti křížové cesty vycházejí po celý den v 15 minutových intervalech.

Pro návštěvníky Lurd je také v několika kinosálech připraven audiovizuální program ve všech možných jazycích světa, který pořadatelé obvykle nabízejí skupinám poutníků jako první ze všeho, aby byli stručně seznámeni s historií zjevení a hlavními myšlenkami poselství Panny Marie. Potom následují mše svaté, svátost smíření, křížová cesta, odpolední eucharistický průvod, kam denně přivážejí na vozíčkách tisíce nemocných, až po večerní růženec a světelný průvod se svícemi.

Ostatní zázemí pro poutníky, jako ubytovny, restaurace, hotely a obchody se suvenýry, pohlednicemi, svatými obrázky,

Neustálé mše svaté a modlitby u Lurdské jeskně

růženci, nádobami na vodu a soškami Panny Marie, mají své místo za plotem mimo poutní areál, kam nic z komerčních věcí nesmí vstoupit.

Díky moderní technice je možné se dnes na Lurdy v libovolném okamžiku živě podívat i z počítače přes webové kamery - http://fr.lourdes-france.org/tv-lourdes/

Další osudy Bernadetty

Bernadetta po zjeveních žila dál prostým životem, ale její nebyly lehké. Přicházely spousty zvědavců s nekonečnými otázkami, policie soustavně dělala domovní prohlídky u rodičů Bernadetty a celou rodinu měla neustále pod přísným dohledem. Starosta Lurd Lacadé městskou vyhláškou zakázal brát vodu z pramene a také vstup do jeskyně nechal zabednit ohradou z prken. Lidé ji však opakovaně rozlámali. Císař Napoleon III. nakonec zákaz vstupu do jeskyně zrušil.

V březnu roku 1862 byla Bernadetta stižena těžkým zápalem plic: ležela na lůžku už několik dní ve vážném stavu; prosila, aby ji odnesli k jeskyni. Bylo právě krásné počasí, a tak se rozhodli, že přání vyhoví. Její stav se však velice zhoršoval a ošetřující lékař se domnívali obavou, že by Bernadetta mohla zemřít. Narychlo byla tedy zaopatřena "in extremis" a kněz jí stačil jen vložit kousíček hostie mezi rty. Bernadetta v té chvíli otevřela oči a zašeptala: "Vodu z jeskyně!" Dali jí skutečně napít a vzápětí Bernadetta radostně zvolala: "Jsem uzdravena!" Tak se i ona sama zařadila mezi zázračně uzdravené. Po uzdravení prozatím zůstala v klášterní nemocnici, vážně však začala přemýšlet o tom, že vstoupí do kláštera.

Ještě v roce 1964 však dostala Bernadetta nabídku k sňatku od jejího ctitele Raoula de Tricqueille, asistenta medicíny. Ten se obrátil pro souhlas s nabídkou listem na dva příslušné biskupy. Odpověď byla: "Vaše žádost není v souladu s vůlí Matky Boží."

Dne 3. července 1866 Bernadetta ve věku 22 let, osm roků po zjevení Panny Marie v Lurdech, vstoupila do kláštera sester v Nevers který leží asi 200 kilometrů jižně od Paříže. Zde složila i věčné sliby. Už nikdy se nevrátila do jeskyně. V klášteře nesměli o Lurdských zjeveních mluvit a zakázané měla i návštěvy. Vícekrát byla na smrt nemocná, vykašlávala krev. Třikrát dostala pomazání nemocných. Dělala ošetřovatelku v starobinci. Bernadettu znovu vyšetřovala komise teologů. Na vyšetřování ji přinesli na nosítkách.

Také farář Peyramale navštívil těžce nemocnou Bernadettu a litoval, že žádal od Matky Boží rozkvést růže a peníze na kapli: "Vím, že jste mě nepodvedla, sestro, ale já jsem vás nebyl hoden." - A potlačoval slzy.

V roce 1877 u Bernadetty propukla naplno tuberkulóza kostí. Na pravém koleni měla nádor velký jako dětská hlava. Nemohla hýbat nohama. Do kaple ji přiváželi na vozíku. Částečně ohluchla. Až do své smrti byla podrobována dalším výslechům, ale ještě na smrtelné posteli znovu přísežně potvrdila své výpovědi o zjeveních. Kost na noze jí shnila. Celé její tělo bylo jedna jizva. Na hruď jí připevnili kříž, svěšený ze stěny, aby ho mohla líbat. Zemřela 16. dubna 1879 ve věku 35 let se slovy: "Svatá Maria, Matko Boží pros za nás nyní i v hodinu smrti naší..." Její tvář měla takovou podobu jako v extázi. Neverský biskup Lelong za účasti více biskupů celebroval zádušní mši sv. V sobotu 19. května bylo Bernadettino tělo vloženo do dvojité zapečetěné truhly z olova a ze dřeva a ta byla uložena do hrobu v klášterní zahradě.

Neporušené tělo svaté Berna

Neporušené tělo Bernadetty

Tělo Bernadetty bylo třikrát exhumováno – v letech 1909, 1919 a 1925. Po první exhumaci bylo shledáno neporušené a tato skutečnost byla uváděna jako jeden ze zázraků, díky nimž měla být blahořečena. Informační proces na diecézní úrovni skončil na podzim roku 1909. Podle církevních předpisů bylo třeba ohledat tělo zemřelé, k tomu došlo 22. září roku 1909. Oficiální podrobná zpráva z první exhumace se nachází v archivu kláštera Saint-Gildard v Navers. Čteme v ní, že v 8.30 ráno byl otevřen hrob za přítomnosti biskupa Gautheya z Nevers a členů diecézního tribunálu. Po odkrytí víka uviděli přítomní ideálně zachované Bernadettino tělo. Z její tváře zářila panenská krása, oči měla zavřené, jako by byla pohroužena do klidného spánku, ústa trochu pootevřená. Její hlava byla lehce nakloněna vlevo, ruce byly složené na prsou a ovinuté silně ztrouchnivělým růžencem; její kůže, pod kterou bylo vidět rýsující se žíly, přiléhala ke svalům; rovněž nehty u jejích rukou i nohou byly v dokonalém stavu. Podrobné ohledání ostatků prováděli dva lékaři. Po svlečení hábitu vypadalo Bernadettino tělo jako živé, bylo elastické a neporušené. Po prozkoumání byl vystaven protokol s

podpisem lékařů a svědků. Sestry umyly Bernadettino tělo, oblékly ho do nového hábitu, a pak je vložily do nové, dvojité rakve, která byla uzavřena, zapečetěna a vložena znovu do původního hrobu.

Druhé ohledání Bernadettina těla se konalo 3. května roku 1919 v přítomnosti neverského biskupa, policejního komisaře, reprezentantů městské rady a členů diecézního soudu. Ohledání se konalo podobně jako před 10 lety pouze s tím rozdílem, že každý ze dvou lékařů – Talon a Comte – redigoval svoji zprávu odděleně a bez vzájemné konzultace. Obě tato dobrozdání se úplně spolu shodují a rovněž se shodují s lékařskou zprávou starou 10 let, kterou vypracovali lékaři David a Jordan.

V roce 1923 papež Pius XI.vyhlásil heroičnost ctností Bernadetty Soubirous, a tak se otevřela cesta k jejímu blahořečení. Tělo bylo potřetí exhumováno. Došlo k tomu 18. dubna roku 1925, čili po 46 letech a dvou dnech od Bernadettiny smrti. Tehdy byli přítomni neverský biskup, policejní komisař, primátor a lékařská komise. Po požadované přísaze byla rakev přenesena a otevřena v kapli svaté Heleny. K úžasu všech shromážděných bylo Bernadettino tělo stále zachovalé ve velmi dobrém stavu! Odcitujme na tomto místě úryvek závěrečné zprávy, kterou napsal vedoucí lékařské komise doktor Comte: "...tělo ctihodné bylo netknuté, neporušené, (...) vůbec nepodlehlo hnilobným procesům a rozkladu, které jsou zcela normální po tak dlouhém pobytu v hrobě vykopaném v zemi."

Doktor Comte mimo to publikoval odborný článek ve vědeckém časopisu, v němž uvedl více lékařských podrobností: "To, co mě při zkoumání udivilo, byla dokonale zachovaná kostra, všechny vazy, kůže, a také elasticita a svěžest svalů.... To, co mě především opravdu udivilo, byl stav jater po 46 letech od smrti. Tento orgán, přece je tak křehký a jemný, musí brzy podlehnout rozkladu nebo ztvrdnutí. Rozřízl jsem je, abych mohl vytvořit relikvie, a objevil jsem, že mají elastickou, normální konsistenci. Okamžitě jsem to ukázal všem přítomným a řekl jsem jim, že tento fakt se nezdá být přirozeného řádu."

Na relikvie byly vzaty kousky jater, sval a dvě žebra. Bernadettino tělo zůstalo v kapli svaté Heleny, která byla zapečetěna, do doby blahořečení, které vyhlásil Pius XI. 14. června 1925. Měsíc po tom 18. července roku 1925, bylo tělo umístěno v průhledném sarkofágu, který byl postaven do klášterní kaple po pravé straně hlavního oltáře. Je tam dodnes.

Za svatou prohlásil Bernadettu 8. prosince 1933 papež Pius XI. za přítomnosti 70 tisíc lidí, přes 100 biskupů a šestnácti kardinálů.

Ode dne její smrti 16. dubna 1879, tedy po téměř 140 letech, tělo svaté Bernadetty nepodlehlo rozkladnému procesu. Je neporušené, včetně pleti, nehtů, vlasů, řas, svalů a dokonce všech vnitřních tělesných orgánů. Tělo Bernadetty v Nevers není nijak balzamováno, pouze na obličej a ruce byla v roce 1925 nanesena velmi tenká vrstva vosku. Tímto způsobem není možné žádné tělo mumifikovat, zachovat nedotčené vnitřní orgány, pružné svaly apod. Zvláště ne, když tak bylo učiněno až 46 let po smrti.

Tělo svaté Bernadetty Soubirousové, která zemřela ve svých 35 letech strávena četnými nemocemi od tuberkulózy po gangrénu, je dnes ještě zachovalejší než bylo před smrtí. Poutníci přicházející do kaple kláštera Saint-Gildard v Nevers vidí ženu, která působí dojmem, že spí. Drobné, jenom 142 centimetrů dlouhé tělo leží nyní ve zdobené skleněné rakvi s rukama sepnutýma, ovinutýma růžencem, a hlavou nakloněnou doleva, s tváří, vyvolávající dojem jako by Bernadetta právě zavřela oči. Tytéž oči, které osmnáctkrát viděly zjevující se Pannu Marii v Lurdech. Tytéž ruce, které posouvaly během zjevení zrnka růžence a které vyhrabaly v bahnité zemi zázračný pramen. Ty samé rty, které předaly užaslému panu faráři Mariino jméno: Neposkvrněné početí. Totéž čisté srdce, které bylo zamilováno do Lásky.

Zázračná uzdravení

Teprve několik dní prýštil ze země pramen, který vyhrabala Bernadetta, a už místní lékař doktor Dozous vyšetřoval prvního zázračně uzdraveného. Byl jím **Louis Bourriette.** Tento muž původně pracoval v lomu jako kameník. Jednoho dne však při výbuchu nálože ztratil zrak na pravé oko a na levé oko viděl stále hůř, takže mu hrozila úplná slepota. Od té doby se živil pouze výpomocnou prací ve stáji u místního povozníka. Jakmile se doslechl o objevení pramene, napadlo ho, že by jeho účinnost mohl sám vyzkoušet. Poslal tedy šestiletou vnučku, aby mu donesla trochu té vody. Když se vnučka s vodou vrátila, usadil se ve stáji na slámu, vylil vodu, tehdy ještě smíšenou s bahnem, na kapesník, přiložil si tento obkládek na oči a dlouho se modlil. Když pak vyšel ze stáje na sluneční světlo, ohromeně zjistil, že vidí opět docela normálně. Bez meškání se rozběhl k doktoru Dozousovi: "Pane doktore, já jsem uzdraven!" - "Vyloučeno. Kapky, které jsem Vám předepsal, jsou jen na utišení bolesti." -

Nemocní na nosítkách v podzemní bazilice sv. Pia X., která pojme až 20 tisíc poutníků

"Och, ty kapky mne nevyléčily, já jsem si na oči přiložil vlhkou hlínu z jeskyně – a teď vidím. To je zázrak!" – Nevěřící doktor zatáhl rolety a vyšetřil Bourriettovo osleplé oko. "Stále jsou tu čtyři jizvy na rohovce, sítnice je zčásti odchlípená. A vy dnes vidíte lépe?" - "Ano, daleko lépe, pane doktore. Je to takové jakoby rozjasnění a já vidím všechno." - "To rozjasnění bohužel nepotrvá, ubohý příteli. Tiskl jste dlouho oko a podráždil jste nerv, ale zrak jste tím neobnovil. Přečtěte mi, co jsem tuhle napsal." - A kameník konečně po dvaceti letech bez obtíží četl: "Bourriette je postižen nevyléčitelnou slepotou. Nikdy se z ní neuzdraví..."

Za několik dní nato doktor Dozous konstatoval druhý případ zázračného uzdravení. Tentokrát se jednalo o osmnáctiměsíčního **Justina Bouhohortse**, jehož rodiče bydleli v sousedství Soubirousových. Dítě bylo slaboučké, rachitické, neustále nemocné. Teď ho ještě ke všemu zachvátila silná horečka, a tak jeho rodiče už jen čekali na okamžik, kdy zemře: údy dítěte se přestávaly hýbat, ustával i dech, o smrtelné agonii nebylo pochyb. V té chvíli už matka, vášnivě lnoucí ke svému dítěti, na nic nečekala, zabalila ho do své zástěry a utíkala s ním k jeskyni. Tam dítě pokřižovala, ponořila ho do ledové vody (byl únor) a přes varovné výkřiky rozhořčených svědků, přesvědčených, že se zblázníla, ho ve vodě ponechala přes čtvrt hodiny a sama se přitom bez ustání modlila. Když dítě konečně vytáhla z vody, jeho tělíčko mělo už docela mrtvolný vzhled; odnesla si ho však domů, položila zpět do kolébky a pokračovala v úpěnlivých modlitbách, až nakonec vedle kolébky únavou usnula. Když se probudila, dítě dýchalo docela normálně, mělo živou barvu; chtělo prs, a pak samo zkusilo pár krůčků, prvních ve svém životě. Justin Bouhohourts se dožil 81 let a zúčastnil se v Římě Bernadettiny kanonizace.

Spisovatel **Hyacinthe de Lafite** se během zjevení v Lurdech vyjádřil: "Je to náramně pěkná pohádka." Po dvaceti letech se vrátil do Lurd. Ulice se hemžily poutníky. V nemocnici se střídali mnozí na smrt nemocní pacienti: měli zničené plíce, vnitřní nemoci s rakovinou, ohlodané rty, z ran jim vytékala krev a hnis. Za 20 let se jich už uzdravilo hodně. Lafitemu se ze srdce prodrala slova: "Pros za mě Bernadetto!" - Měl na to důvod - rakovinu hltanu. Z pohádky zjevení se stala skutečnost.

Jeanne Frételová se uzdravila se 8. října 1948 z tuberkulózy pobřišnice ve chvíli, kdy přijímala Tělo Kristovo.

Marie Bigotová. Narodila se v prosinci 1922 v Bretani. Ochrnutou měla pravou část těla, ohluchla, oslepla. V říjnu 1953 se během procesí se Svátostí oltářní v Lurdech náhle postavila a mohla chodit. Následující rok po skončení procesí se jí vrátil sluch i zrak. Mezinárodní tým lékařů 18.3.1956 uznal z hlediska medicíny uzdravení za nevysvětlitelné. Bylo to 59. zázračné uzdravení.

A zázračný pramen trsyk ze suchých skal...

Jean Pierre Bély byl ve stáří 51 let, měl roztroušenou sklerózu v pokročilém stadiu. Po účasti na pouti v Lurdské růžencové bazilice 9. října 1987 zažil okamžité, úplné a trvalé vyléčení. Po vyšetření komisí lékařů lurdský biskup Jacques Perrier prohlásil za nevysvětlitelný případ úplného vyléčení. Byl to šedesátý šestý případ zázračného vyléčení v Lurdech.

Od doby zjevení Panny Marie v Lurdech, kdy voda z pramene u Massabielle již druhý den po svém nálezu uzdravila prvního nemocného, zázraky neustále pokračovaly i během dalších let, a proto byl v roce 1892 zřízen Lékařský úřad, který zkoumal a dodnes zkoumá důvěryhodnost jednotlivých případů. Při posuzování hodnotí komise splnění následujících hlavních kritérií: Uzdravení musí být náhlé, trvalé, musí od vyzdravění uběhnout minimálně 6 let. Nemoc musí být těžká, život ohrožující, nebo nevyléčitelná. Musí být organického, ne funkčního charakteru.

Do současnosti se díky pramenu v Lurdech uzdravilo téměř 7000 nemocných. Z toho bylo lékařsky uznaných přes 2000 nevysvětlitelných uzdravení. Z tohoto počtu uznala církev pouze 68 uzdravení jako zázračná. Poslední úředně uznané proběhlo v roce 2002. Tehdy se vyléčil **Jean François Serge** díky koupeli v lurdské vodě z bolestivého ochrnutí levé nohy.

Kromě tělesných uzdravení však návštěva Lurd přináší nesčetným poutníkům duchovní útěchu, osobní obrácení a také touhu konat modlitby a přinášet oběti za obrácení světa.

Tak například v roce 1940 sklíčený židovský spisovatel Franz Werfel, který byl rakousko-českého původu, ve chvíli velké tísně slíbil před jeskyní v Lurdech: "Vyváznu-li z nebezpečí a bude-li mi dopřáno dospět k spásnému pobřeží Ameriky, zazpívám Píseň o Bernadettě, a to dříve než se pustím do nějaké jiné práce..." Krátce poté, co se mu podařilo uprchnout před hitlerovským nacismem z okupované Francie, vydal v roce 1941 německy román s prvky dokumentu "Píseň o Bernadettě", který pojednává o zjeveních a životě svaté Bernadetty Soubirous. O rok později vyšel román v angličtině a v roce 1943 byl na motivy románu natočen v USA stejnojmenný film s Jennifer Jonesovou v hlavní roli, který získal čtyři Oscary.

Od té doby byla o Lurdech napsána řada dalších publikací a natočeny mnohé filmy. Jedním z posledních je úspěšný italsko francouzský film Lurdy z roku 2000 od režizéra Lodovica Gaspariny, který nabízí v českém dabingu pražské knihkupectví Paulíky.

Památka Panny Marie Lurdské se slaví v církvi 11. února. Poprvé ji povolil papež Lev XIII. v roce 1891 a její oslavu na celou církev rozšířil v r.oce 1907 Pius X.

Hlavní prameny:
www.magnificat.sk
http://www.verite.cz/
http://druidova.mysteria.cz/
http://www.pastorace.cz/
Rádio Vatikán

MLADÝM

Dýchej ve mně, Duchu svatý,
abych svatě myslel!
Pobízej mě, Duchu svatý,
abych svatě jednal!
Nadchni mě, Duchu svatý,
abych svatost miloval.
Posiluj mě, Duchu svatý,
abych svatost ochraňoval!
Ochraňuj mě, Duchu svatý,
abych svatost nikdy neztratil!

Modlitba, půst, almužna

aneb jak prožít postní dobu se svatým Augustinem

K modlitbám, kterými chceme nejjednodušeji dosáhnout Boha, připojujeme almužnu a postem křídla zbožnosti.

(sv. Augustin - křesťanský filosof a teolog. žil v letech 354 až 430 je nazývaný *učitelem milosti* nebo *učitelem modlitby.*)

Modlitba – obrácení se k Bohu

Vdova, která je opravdu osamělá, doufá v Boha a oddává se vytrvale prosbám a modlitbám ve dne i v noci. *(1 Tim* 5,5)

Modlitba jako neustálá touha

Tvá touha je tvá modlitba. Pokud je trvalá touha, je trvalá i modlitba. Modlíme se stále s nepřetržitou touhou, která tryská z víry, naděje a lásky.

V postě můžeme očistit svou modlitbu

Ať je naše modlitba čistá: ať se nám nestane, že budeme toužit po tom, co nechce láska, ale po tom, co chce žádostivost; nepřejme žádné zlo nepřátelům; nesnažme se zneužít modlitbu proti těm, které nemůžeme poškodit ani se jim pomstít. … Ať se vždy posti od nenávisti, ať se vždy živí láskou.

Modlitba je účast na modlitbě Ježíše Krista

Když tedy mluví Kristus, někdy mluví v osobě samotné hlavy, což je sám Spasitel, narozený z Marie Panny; jindy mluví v osobě svého těla, což je svatá církev, rozšířená po celém okrsku světa. … Jsme v jeho těle a jsme jeho údy. … Odkud jsou tedy hříchy, ne-li z těla, jímž je církev? Neboť mluví tělo Kristovo a hlava. Proč mluví jako jeden? Protože budou, řekl, dva v jednom těle. Je to veliké tajemství, mluví apoštol, říkám to o Kristu a církvi. *(Ef 5,31-32)*

Půst – obrácení se k sobě

Což to je půst, který si přeji? Den, kdy se člověk pokořuje, kdy hlavu sklání jako rákos, žínici obléká a popelem si podestýlá? Dá se toto nazvat postem, dnem, v němž má Hospodin zalíbení? (*Iz* 58,5)

Půst jako zabrzdění různých vášní

Podívej se, jak někteří lidé místo vína, které běžně konzumují, hledají nějaká neobyčejná pi-tí. Vynahrazují si to mnohem příjemněji tím, že se zbaví šťávy z hroznů výměnou za šťávy z různých druhů ovoce. Hledají rozmanitost a okázalost jídel, ačkoliv se vyhýbají masu. A tak se toto období využívá k vyhledávání zalíbení v jídle, což se v jiném období chápe jako ostuda. Takže se postní čas místo toho, aby byl bojem proti starým vášním, stává příležitostí k novým zalíbením.

V postě se máme umírnit ve všem možném

V těchto dnech se mírněte v touze po dovolených věcech, abyste se mohli úplně zříci věcí nedovolených.

Postem bojujeme proti pokušením

Kristus se poté, co přijal Janův křest, začal postit. … Jednoduše nás tímto příkladem naučil, že je potřeba se postit, když se boj s Pokušitelem stává drsnějším. Když člověk musí podstoupit podobný boj s utrpením, … je potřeba se postit, aby tělo, které se umrtvuje, bylo schopné snášet do konce svůj boj a duše, která se pokořuje, mohla vyprosit vítězství.

Půst je spojen se zbožností (modlitbou) …

Během všech těchto věcí buďte horliví ve zbožnosti, vyhýbejte se však pýše. Nikdo ať v sobě nenajde zalíbení v tom, že je štědrý, aby tak neztratil pokoru. Všechny ostatní Boží dary k ničemu neprospějí, nejsou-li spojeny poutem lásky.

… a almužnou

Snažme se tedy konat almužny tím štědřeji a tím častěji, čím více se přibližuje den, kdy budeme slavit milosrdenství, které bylo vykonáno na nás. Protože půst bez milosrdenství nemá žádnou cenu pro toho, kdo se postí.

Almužna – obrácení se k druhým

Když však dáváš almužnu ty, ať neví tvoje levice, co dělá tvoje pravice, aby tvoje almužna zůstala skrytá, a tvůj Otec, který vidí i to, co je skryté, ti odplatí" *(Mt* 6,3-4)

Ale milujte své nepřátele; čiňte dobře, půjčujte a nic nečekejte zpět. A vaše odměna bude hojná: budete syny Nejvyššího, neboť on je dobrý k nevděčným i zlým. Buďte milosrdní, jako je milosrdný váš Otec. Nesuďte, a nebudete souzeni; nezavrhujte, a nebudete zavrženi; odpouštějte, a bude vám odpuštěno. Dávejte, a bude vám dáno; dobrá míra, natlačená, natřesená, vrchovatá vám bude dána do klína. Neboť jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám. (*Lk* 6,35-38)

Základní typy almužny jsou darování a odpuštění

S mírností a vroucností konejme my, kteří prosíme Pána, aby nám dal dobré věci a odpustil ty špatné, dva typy almužny: darování a odpuštění.

Darovat:

Někdo řekne: Jsem chudý, takže almužnu nemůžu dávat. Aby se na to žádný chudý nemohl vymlouvat, slibuje Spasitel, že i za číší studené vody udělí odměnu. I pouhá dobrá vůle, rada, nebo soucit s bližním je almužna.

Odpustit:

Almužna má mnoho možností, a když je využijeme, všechny nám pomáhají k odpuštění hříchů. Největší možná almužna je odpuštění.

Význam slova „almužna"

„Elemosina" (almužna) je řecké slovo, které znamená „milosrdenství". Může vůbec existovat větší milosrdenství k nám nešťastným než to, které přimělo Stvořitele nebe, aby z nebe sestoupil, a Stvořitele země, aby se oděl smrtelným tělem? Ten, který zůstává od věčnosti stejný s Otcem, se stal totožným s námi ve smrtelné přirozenosti.

K pravé almužně je potřeba víra v Boha

Může existovat větší milosrdenství než toto: Stvořitel je stvořen, Pán slouží, Vykupitel je prodán, ten, který nechává povstat, je pokořen, ten, který oživuje, je zabit? Nám je přikázáno dávat almužny, neboli dávat chléb potřebnému *(srov. Iz 58,7);* on, aby dal sám sebe nám, kteří jsme jej potřebovali, se za nás vydal katům…

Myšlenky z kázání sv. Augustina vybral
P. František Staněk
Nepomucenum, Řím

Český právník Vám radí (2)

JUDr. Jaroslav Horký z Prahy odpovídá na dotazy krajanů ve světě

4. Vlastním nemovitost v České republice. Tuto nemovitost bych chtěla darovat své sestře, která na rozdíl ode mne bydlí v České republice. Jak to mám udělat? Nebude sestra platit daň?

Nejjednodušší způsob, jak darovat sestře nemovitost, je sepsání darovací smlouvy. I u takto jednoduchého úkonu je vhodné obrátit se na odborníka na dané právo v České republice.

Pokud nebudete realizovat převod osobně, bude nutné ověřit plnou moc svému zástupci, který za Vás veškeré úkony na území republiky provede, popřípadě ověřit svůj podpis na darovací smlouvě a to tak, aby byl uznán správními orgány. To znamená, že ho ověříte na českém či slovenském konzulátu. Samozřejmě můžete nechat svůj podpis ověřit i u místního (např. amerického) notáře, avšak následně bude nutné zajistit vyšší ověření. Takzvanou Apostilu obdržíte u Sekretary of the State, kde je ověřující notář registrován.

Co se týká daňové povinnosti, je třeba uvést, že od daně z příjmu (nabytí nemovitosti) jsou osvobozeni zejména: ***sourozenci, strýc, teta, synovci nebo neteře, manžel, manžel dítěte, dítě manžela, rodiče manžela nebo manžel rodičů***. Pokud obdarovaný není uveden v zákoně ve skupině osob, které jsou od daně osvobozeni, je nabyvatel povinen uhradit daň ve výši 15 %, pokud se jedná o fyzickou osobu.

S darovacím převodem je spojena povinnost podat **daňové přiznání, i když je daň nulová. Doporučuji se obrátit vždy na odborníka, který** Vám bude nápomocen při sepsání darovací smlouvy a také s daňovou problematikou Vašeho případu.

5. Mám nemovitost v Čechách a je vhodné prodat nemovitost právě nyní. Jak mám postupovat?

Každá nemovitost se musí individuálně posoudit. Různé faktory ovlivňující cenu nemovitosti se výrazně liší od lokality a využití této nemovitosti.

Vždycky je vhodné poradit se s odborníkem, který stanoví prodejní hodnotu nemovitosti. Je třeba počítat s tím, že ceny nemovitostí v České republice se liší podle oblastí; tradičně nejdražší nemovitosti jsou Praze a nejlevnější jsou například v Ústeckém kraji. Prodej nemovitosti má různá úskalí a specifika, jako například okamžik předání nemovitosti, okamžik úhrady kupní ceny atp. Pro prodávajícího je vždy zárukou vyšší jistoty, pokud je kupní cena složena do úschovy advokáta nebo notáře. V praxi bývá úschova peněz realizována zpravidla u advokáta nebo notáře, který vyhotovil kupní smlouvu. Pokud Vám vyhotoví smlouvu odborník, ručí za její soulad s právními předpisy a za reflektování aktuálním změn v legislativě. Jednou z těchto změn byla změna plátce daně, kdy nově hradí daň kupující a nikoli prodávající, jak tomu bylo dříve.

U kupní smlouvy aktuálně hradí kupující 4 % daně z nabyt nemovitosti. Jelikož existují speciální postupy, jak urči hodnotu nemovitosti (pokud by například kupní cena byla nižš než skutečná cena nemovitosti, nemusí se vycházet výlučně kupní ceny), je vhodné požádat o pomoc s daňovým přiznánín odborníka. Zpravidla Vám oslovený odborník pověřený převo dem zajistí i řádné vyhotovení daňového přiznání a další admi nistrativní kroky ve vztahu ke státním institucím.

6. Zemřel mi manžel, s nímž jsem žila ve Spojených státech Děti nemáme. Manžel vlastnil byt v Praze. Jak mám postu povat?

Dědické řízení je v České republice zpravidla zahajován z moci úřední (tzv. automaticky) poté, co se soud dozví, ž zůstavitel zemřel. Tyto údaje se dozvídá soud od českýc institucí. Pokud osoba zemře v zahraničí, nemá se soud o úmrt jak dozvědět. Proto je vhodné připravit tzv. **návrh na pro jednání dědictví**. S návrhem Vám pomůže advokát. Je vhodn obrátit se na advokáta, o kterém víte, že se zabývá dědickým řízeními se zahraničním prvkem. Takový advokát přesně v jaké dokumenty je třeba předložit, aby mohlo být o dědictv rozhodnuto co nejdříve.

Vždy budete při dědickém řízení v České republice po třebovat:

1) Úmrtní list manžela
2) Doklad, že jste manželé; tzn. Oddací list
3) Rodné listy všech dětí Vašeho manžela
4) Závěť, pokud ji manžel sepsal.
5) Dědické dokumenty

Úmrtní listy a další dokumenty, které byly vydány na území USA, je zpravidla třeba mít úředně ověřené a opatřené vyššír ověřením (Apostilou). Apostilu obdržíte u Sekretary of th State ve státě, kde byla listina vystavena.

V dědickém řízení je vhodné mít právního zástupce, protož notář projednává dědictví za účasti dědiců, resp. jejich právníc zástupců. Doručování do ciziny, případně překlady listin moho celé projednání velice pozdržet. Proto je důležité mít na míst osobu, která neprodleně bude reagovat na výzvy notáře. Note od Vás také vyžádá vypracování znaleckého posudku n nemovitost, kterou Váš manžel zanechal na území Česk republiky, a to z důvodu určení hodnoty majetku. Notář vypočítá z hodnoty nemovitosti výši odměny, která mu náleží za projednání dědického řízení.

Pokračování příště

Jakékoli další dotazy Vám rádi osobně zodpovíme:

JUDr. Jaroslav Horký
Sokolovská 6/85, 18600 Praha-Karlín
Tel +420221719041, Fax +420221719059
mob +420602205400
www.ak-hp.cz

Brněnec: Home of the Dilapidated WWII Factory

While gazing out of the window on my way from Brno to Rychnov nad Kneznou last summer, I noticed a run down old building. We were passing through the village of Brněnec (140 miles north-east of Prague). In my mind, when I see a building like this, I always wonder what it was and what purpose the structure served during its glory days. To my great surprise, my brother-in-law informed me that the building was all that remained of the industrial site utilized by Oskar Schindler to spare the lives of 1,200 Jews in the final months of WWII. Being the history buff that I am and intrigued by the historical significance of this building, I wanted to revisit its past and hoped its demise could also be spared.

The Nazi industrialist Oskar Schindler, born in Svitavy (Zwittau) in 1908, worked in several trades until he joined the Abwehr, the intelligence service of Nazi Germany, in 1936. In 1939, he joined the Nazi Party. Before the German occupation of Czechoslovakia in 1938, he collected information on railways and troop movements for the German government. Arrested for espionage by the Czech government, he was later released under the terms of the Munich Agreement. Much transpired during the next five years and in the later parts of 1944, Schindler transported his Jewish workers to Brněnec (called Brünnlitz at the time) from his factories in Krakow, Poland. Schindler claimed that the workers were skilled munitions specialists and were needed to manufacture tank shells for the German war effort. In reality, they were transported to prevent them from dying as the Nazis intensified the extermination of Jews while German forces retreated due to the advancement of the Red Army. Some see Schindler's motivations to be that of a man trying to save himself from the realm of imminent defeat and its repercussions. Some hail him as a transformed man that saved lives. Whatever your take on him may be, the building is a part of history that should be preserved as a visual reminder of what transpired. "This is the only Nazi concentration camp in the Czech Republic that is still standing in its original building," says Jaroslav Novak, 49, a native of Svitavy, the same town in which Schindler was born.

As of recent developments, the ownership of the site passed to the Shoah and Oskar Schindler Memorial Endowment Memorial Foundation. Jaroslav Novak, a local writer, is head of the foundation, which was formed in hopes of creating a museum. Novak has asked for funding from the European Union and various international Jewish groups to turn his hopes of creating the museum into a reality. "You cannot allow it and the whole history of Schindler to disappear. I have been fighting for this for 20 years. But people are just not interested in it," he adds. I feel this is a pity, for not looking history straight in the face by erasing atrocities from memory is a grave injustice to understanding the suffering of the past and how to prevent such horrors in the future.

By Jana Krcek

Oskar Schindler's Factory 2016

Gender is a Gift of God to His Creation

Pope Francis has highlighted 'the importance of faith in a number of areas of modern life during his pontificate. He is of course widely known for his urging that a life of faith must have a deep concern for the poor.

His preaching and his example should give us all thought about the elements of society or the economy that we take for granted, but that institutionalize poverty. And Pope Francis makes the case that we need to personalize our contact with the poor and the needy. They are fellow sons and daughters of our loving Father, not simply faceless statistics.

Similarly, Pope Francis is deeply concerned for refugees and for migrants. At virtually every opportunity he reminds us of the call of faith to help those fleeing, often with children, from poverty, oppression and violence.

But the Holy Father has been outspoken in his concern about another very pressing issue in modern society. It is what he has called the "ideology of gender."

In his widely read post-synodal exhortation *Amoris Laetitia* (On Love in the Family), the ideology of gender is defined as one that "denies the difference and reciprocity in nature of a man and a woman and envisages a society without sexual difference, thereby eliminating the anthropological basis of the family. This ideology leads to educational programmes and legislative enactments that promote a personal identity and emotional intimacy radically separated from the biological difference between male and female. Consequently, human identity becomes the choice of the individual, one which can also change over time." (n. 56).

We see news reports with frequency about the practical consequences of the spread of the ideology of gender. Celebrities such as Bruce Jenner are exalted as they undergo operations to affect a bodily change. Public schools are pressured to allow the use of bathrooms on the basis of chosen, not anatomical, gender. Two weeks ago, even the Boy Scouts announced that they will now begin to accept and register young people for their program according to the gender that they declare themselves to be.

We might ask, "Why is this important? Is this not simply a matter of live and let live?" Why is our faith and Pope Francis concerned about the ideology of gender?"

The Book of Genesis, the very first Book in the Bible, reminds us that all of creation came from the hand of God, and it was good. The high point of creation was the human person. And most importantly, Genesis says, "God created mankind in his image; in the image of God he created them; male and female he created them." (Gn 1:27).

This is a crucial element of our understanding of the world and of ourselves as human beings. God is the Creator. His will and His loving plan is written into creation. But it is also written into us. We are made in God's image, and in creation, the gift of being male or female, chosen for us by God, inserts us into creation and His image. Ultimately, the very basis for justice and morality is the dignity of the human person, made in God's image.

The distortions of modern thought see the human person as essentially a mind only, making its own individual decisions. That mind or spiritual element is understood to be encased in a body that is subjected to the mind and can be manipulated or even discarded at the end of life.

But the truth is that we, as human beings, are much richer in nature. We are body and soul together. We have been given the gift of the body, including our gender. And that body is made to rise with Jesus on the last day. To affirm the gift of the body is to affirm our faith in the truth of the existence of God who loves us and who created us.

Also in *Amoris Laetitia,* Pope Francis states, "Let us not fall into the sin of trying to replace the Creator. We are creatures, and not omnipotent. Creation is prior to us and must be received as a gift. At the same time, we are called to protect our humanity, and this means, in the first place, accepting it and respecting it as it was created." (n. 56).

In our sometimes confused and conflicted modern world, we need to remind ourselves. We love creation and all of our brothers and sisters. But we love in the context of the plan of creation that God has entrusted to us.

By Bishop David J. Malloy
The Observer, February 24, 201

HLASY NÁRODA - VOICES OF THE NATION - Měsíčník České Misie v Chicagu - Vydává Česká Misie - náboženské a kulturní středisk 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Mobil: (708) 533 - 1050, Telefon + Fax: (708) 255 - 5117, E-mail: velehradchicago@comcast.net Říd Mons. Dušan Hladík s redakční radou. Adresa: HLASY NÁRODA 9415 Rochester Ave., Brookfield, IL 60513. Roční předplatné (12 čísel) – USA osobr odběr 30.00 USD, USA poštou I.třída 50.00 USD, Canada letecky 65.00 USD, Cizina letecky 90.00 USD. Jednotlivé číslo 2.50 USD. Šeky pište n CZECH MISSION. Nevyžádané rukopisy se nevracejí, redakce si vyhrazuje právo zaslané články a dopisy zkrátit, aniž by tím byl změněn jejich původr obsah. V otázkách soukromých zjevení, která dosud nebyla schválena církví, se plně podřizujeme definitivnímu rozhodnutí církevní autority.

Pověst o Čertovu sedle

Dřevorytina kopce a hradu Buchlov a vrchu zvaného Modla s kaplí sv. Barbory (vpravo nahoře). Dole je zobrazeno město Uherské Hradiště.

Rádi bychom se s Vámi podělili o pověst, která se týká v současnosti už zalesněného vrchu Modla, lidově zvaného také „Barborka". Druhý název vznikl podle kaple zasvěcené sv. Barboře, která stojí na vrcholu Modly.

Vrch Modla, spolu se sousedícím kopcem (a kdysi královským hradem) Buchlov a nedalekým Holým kopcem (kóta 548.3 m), patří mezi 3 nejznámější dominanty vrchoviny zvané Chřiby, jakož i národopisné oblasti, od nepaměti zvané Moravské Slovácko. Vrch Modla se nachází severozápadním směrem od města Uherské Hradiště, vzdušnou čarou asi 11 - 12 kilometrů od jeho středu.

V prvním vydání turistické mapy „Slovácko, Chřiby a jižní Haná", kterou vydal „Klub českých turistů" roku 1995 (s dotiskem roku 1998), není Čertovo sedlo zakresleno správně. Ani turistické směrovky Vás k němu nezavedou. Ve skutečnosti je třeba jít lesní cestou, která prochází jižním úpatím vrchu Modla. V nízkém skalisku, nedaleko od lesní cesty, je malá skalní prohlubeň, ve které prý sedával pekelník. Jsou v ní až do dneška zřetelné stopy po čertových kopytech. A skalní blok vyčnívající hned proti této prohlubni připomíná pokladnu, která je opatřena horní spárou, obvykle určenou pro vhazování papírových bankovek a mincí.

Skalnaté a zalesněné zákoutí Čertova sedla provokovalo odedávna lidskou fantazii. Vznikaly zkazky a pověsti, z nichž jednu pro budoucnost zaznamenal ve 20. letech 20. století spisovatel Alois Jašek. Jeho zkazka nás přivádí do 2. poloviny 15. století, kdy na nedalekém královském hradu Buchlově řádně a právoplatně pobýval Jan Boček Kuna z Kunštátu, pokrevní příbuzný českého krále Jiřího z Poděbrad (panoval v letech 1458 - 1471).

Jedné noci prý navštívil hradního pána Jana Bočka Kunu neznámý rytíř, který ho požádal o jeho souhlas se zakoupením jižního svahu vrchu Modla za účelem stavby menšího hradního sídla. Po získání souhlasu za vyjednaný pozemek ihned zaplatil, a rázem zmizel. V Bočkově komnatě po něm zbyl jenom zápach síry. Stavba hrádku na odprodaném pozemku rostla rychle, nejvíce zdí prý vyrostlo v noci. „Černý rytíř", jak si majitele hrádku prostý lid pojmenoval, vyjížděl ze svého hrádku jenom výjimečně. Zdálo se, že jenom tehdy, když chtěl ulovit lesní zvěř. Mezi lidmi však kolovaly všelijaké zvěsti. Nikdo se kolem hrádku neodvážil projít aniž by se bohabojně pokřižoval. Hrádek lidé, jen tak, mezi sebou, nazývali „čertovým sídlem".

Horší bylo, že se v okolí začaly ztrácet zbožné mladé dívky. Došlo tehdy také na dívku zvanou Bohumila, která od jistého dne přestala chodit na bohoslužby a bylo ji možné vídat ve společnosti „Černého rytíře". Později vyprávěla, že ji k tomu nutila jakási tajemná síla. Bohumila hledala pomoc, a našla ji u stařičkého svato-klimentského poustevníka Joachima. Ten se za ni pak dnem i nocí vroucně modlil. Po svém upřímném navrácení k církvi přijala Bohumila poustevníkovu nabídku, aby bydlela v prostém obydlí, které tehdy stálo v sousedství kaple sv. Barbory na vrchu Modla. Starala se pak o čistotu jmenované svatyně.

Letecký pohled na kapli sv. Barbory na vrchu zvaném Modla

Jednou, uprostřed noci, probudil dívku Bohumilu veliký hluk. Vyběhla před kapli a uviděla tajemné sídlo „Černého rytíře" v plamenech. Když ji „Černý rytíř" spatřil, začal ji pronásledovat. Bohumila utíkala seč jí síly stačily. Celá udýchaná a naprosto vyčerpaná padla u nedalekého dubového kříže tváří k zemi. Sotva vyslovila první slova modlitby „Černý rytíř" zmizel, a zbytky jeho tajemného hradu se rozletěly na všechny strany. „Černého rytíře" pak už nikdy nikdo nespatřil. V rozvalinách jeho hrádku byly později nalezeny zbytky koster pekelníkem svedených dívek. Současný jižní svah vrchu Modla, posetý velkým množstvím velkých i menších kamenů, je prý připomínkou existence tajemné tvrze, česky zvané „čertovo sídlo", moravsky „čertovo sédlo".

Jiří Kachlík
Brno, Česká republika

Foto na zadní straně:
Pohled na vrch zvaný Modla s kaplí sv. Barbory z kopce a hradu Buchlov

